

การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 ข้อมูลพื้นฐาน

4.1.1 อายุ ในจำนวนผู้ป่วยติดยาเสพติดที่ทำการศึกษาครั้งนี้ 126 คน มีอายุโดยเฉลี่ย 25.5 ปี ทุกคนเป็นผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 16 ปีขึ้นไป ส่วนใหญ่มีอายุอยู่ในช่วง 21 - 25 ปี ซึ่งมีอยู่ร้อยละ 42.86 รองลงมาคือช่วง 16 - 20 ปี มีร้อยละ 21.43 ช่วงอายุที่มีผู้ป่วยติดยาเสพติดน้อยที่สุดคือ 36 - 40 และ 40 ปีขึ้นไป ซึ่งมีเพียงร้อยละ 5.55 เท่า ๆ กัน ถ้าพิจารณาแยกตามกลุ่มผู้ป่วย จะเห็นลักษณะที่แตกต่างได้ชัด คือ ผู้ป่วยติดยาเสพติดที่มีอายุต่ำกว่า 25 ปี ของผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้ จะมีจำนวนมากกว่ากลุ่มอดได้ดังนี้ กลุ่มอดไม่ได้มีร้อยละ 69.12 ส่วนกลุ่มอดได้ร้อยละ 58.62 สำหรับผู้ป่วยที่มีอายุสูงกว่า 36 ปี จะพบว่าร้อยละของผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้มีน้อยกว่ากลุ่มอดได้ คิดเป็นร้อยละ 7.35 และ 15.52 ตามลำดับ และถ้าพิจารณาอายุเฉลี่ย จะพบว่าผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้มีอายุเฉลี่ย 24.69 ปี ผู้ป่วยกลุ่มอดได้มีอายุเฉลี่ย 26.12 ปี ทำให้อาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า ผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้มีอายุน้อยกว่าผู้ป่วยกลุ่มอดได้

4.1.2 สถานที่เกิด เนื่องจากขอบข่ายของการวิจัยนี้มุ่งศึกษาเฉพาะผู้ป่วยที่มีสถานที่อยู่ในกรุงเทพมหานครก่อน เข้ารับการรักษา จึงพบว่าผู้ป่วยเกือบทั้งหมดเกิดในกรุงเทพฯ คือ มีถึงร้อยละ 82.54 และอีกร้อยละ 10.32 เกิดในภาคกลาง ที่เหลืออีกเพียงเล็กน้อยเกิดในภาคอื่น ๆ การพิจารณาแยกตามกลุ่มผู้ป่วยไม่มีข้อแตกต่างกันเกี่ยวกับสถานที่เกิด

4.1.3 สถานที่อยู่ในช่วง 30 วันก่อนเข้ารับการรักษา ผู้ป่วยติดยาเสพติดที่ศึกษาส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในเขตพญาไทคิดเป็นร้อยละ 11.11 รองลงมาคือเขตยานนาวา คิดเป็นร้อยละ 10.32 เขตธนบุรีคิดเป็นร้อยละ 9.52 เขตที่ไม่มีผู้ป่วยอาศัยอยู่ส่วนใหญ่เป็นเขตชานเมือง

คือเขตมโนบุรี เขตลาดกระบัง เขตหนองจอก เขตหนองแขม และเขตบางกอกใหญ่ ถ้าเปรียบเทียบกับประชากรในเขตนั้น ๆ ในปี 2519 โดยอาศัยข้อมูลจากทะเบียนราษฎร ซึ่งจัดทำโดยกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย เขตที่มีอัตราของผู้ป่วยติดยาเสพติดต่อประชากร 1000 คนสูงสุด คือ เขตสัมพันธวงศ์ เท่ากับ 0.09 รองลงมา คือเขตบางรัก เท่ากับ 0.07 และเขตธนบุรีเท่ากับ 0.05 นอกจากนี้ถ้าพิจารณาแยกตามกลุ่มผู้ป่วยจะเห็นข้อแตกต่างที่น่าสนใจคือผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้มีเปอร์เซ็นต์สถานที่อยู่ก่อนเข้ารับการรักษา 30 วัน สูงกว่าผู้ป่วยกลุ่มอดได้มากในเขตธนบุรี บางกอกน้อย ปทุมวัน และภาษีเจริญ ดังนี้ ในเขตธนบุรีผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้มีร้อยละ 13.24 ผู้ป่วยกลุ่มอดได้มีร้อยละ 5.17 เขตบางกอกน้อย ผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้มีร้อยละ 8.83 ผู้ป่วยกลุ่มอดได้มีร้อยละ 3.45 เขตปทุมวันผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้มีร้อยละ 7.35 ผู้ป่วยกลุ่มอดได้มีร้อยละ 3.45 เขตภาษีเจริญผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้มีร้อยละ 4.41 ผู้ป่วยกลุ่มอดได้มีร้อยละ 1.72 และผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้มีเปอร์เซ็นต์สถานที่อยู่ก่อนเข้ารับการรักษา 30 วัน น้อยกว่าผู้ป่วยกลุ่มอดได้ในเขตดุสิต พญาไท และสัมพันธวงศ์ ดังนี้ เขตดุสิต ผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้มีร้อยละ 1.47 ผู้ป่วยกลุ่มอดได้มีร้อยละ 8.62 เขตพญาไทมีผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้มีร้อยละ 8.83 ผู้ป่วยกลุ่มอดได้มีร้อยละ 13.79 เขตสัมพันธวงศ์ ผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้มีร้อยละ 2.94 ผู้ป่วยกลุ่มอดได้มีร้อยละ 8.62 ส่วนเขตอื่น ๆ ก็มีลักษณะแตกต่างกันแต่ไม่มากนัก

จากการที่ผู้ป่วย 2 กลุ่มมีสถานที่อยู่แตกต่างกัน ทำให้อาจกล่าวได้ว่าสภาวะแวดล้อมในแต่ละเขตนั้นอาจมีความหมายต่อการอดยาของผู้ป่วย เช่นในเขตที่มีการจำหน่ายยาเสพติดสูงผู้ป่วยก็จะอดยาได้ยาก แต่อย่างไรก็ตามข้อมูลที่ข้จะยืนยันคำกล่าวนี้ยังไม่ชัดเจนนักเนื่องจากเป็นข้อมูลจำนวนน้อย

4.1.4 เชื้อชาติ ผู้ป่วยติดยาเสพติดส่วนใหญ่มีเชื้อชาติไทยร้อยละ 85.71 ที่เหลือร้อยละ 14.29 มีเชื้อชาติจีน และไม่มีข้อแตกต่างกันในกลุ่มผู้ป่วยทั้งสอง

4.1.5 สถานภาพสมรส สถานภาพสมรสของผู้ป่วยก่อนติดยาเสพติดส่วนใหญ่เป็นโสดมีมากถึงร้อยละ 81.75 อยู่ร่วมกันโดยไม่จดทะเบียนร้อยละ 11.91 สมรสร้อยละ 3.17 สมรสแต่แยกกันอยู่ร้อยละ 0.79 และหย่าร้อยละ 1.59 ส่วนสถานภาพสมรสของผู้ป่วยหลังติด

ยาเสพติดส่วนใหญ่ก็ยังคงโสดอยู่ถึงแม้ว่าจะลดลงคือ มีร้อยละ 62.70 รองลงมาคืออยู่ร่วมกัน โดยไม่จดทะเบียนคิดเป็นร้อยละ 19.84 สมรสร้อยละ 8.73 หย่าร้อยละ 5.56 และสมรสแต่แยกกันอยู่ร้อยละ 1.59 แต่ถ้าพิจารณาแยกตามกลุ่มผู้ป่วย จะเห็นได้ว่าสถานภาพสมรสทั้งก่อนและหลังติดยาเสพติดของผู้ป่วยทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน

กล่าวโดยสรุปผู้ป่วยติดยาเสพติดส่วนใหญ่มีอายุในระหว่าง 16 - 25 ปี ซึ่งเป็นวัยทำงานและยังโสด นอกจากนี้ยังมีข้อน่าสังเกตคือไม่มีผู้ป่วยที่อาศัยอยู่ตามเขตชานเมืองเลย

ถ้าพิจารณาแยกตามกลุ่มผู้ป่วย จะพบว่าถึงแม้อายุเฉลี่ยของผู้ป่วยทั้งสองกลุ่มจะไม่แตกต่างกันมากนักแต่อายุของผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้นั้นมีแนวโน้มว่าจะน้อยกว่าผู้ป่วยกลุ่มอดได้

4.2 ประวัติการศึกษาและสังคม

4.2.1 ระดับการศึกษา ระดับการศึกษาของผู้ป่วยติดยาเสพติดแสดงให้เห็นว่าผู้ป่วยติดยาเสพติดส่วนใหญ่มีการศึกษาระหว่างประถมศึกษาตอนต้น และมีธยมศึกษาตอนต้นคือ มีถึงร้อยละ 78.57 ผู้ติดยาเสพติดที่มีการศึกษาระดับอาชีวศึกษา มีเปอร์เซ็นต์มากพอสมควรคือร้อยละ 11.91 ส่วนผู้ป่วยที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีมีร้อยละ 1.59 และเป็นที่น่าสนใจว่าผู้ที่ไม่ได้รับการศึกษาเลยมีเพียงร้อยละ 3.17 เท่านั้น การพิจารณาแยกตามกลุ่มผู้ป่วยพบว่าระดับการศึกษาไม่แตกต่างกัน

4.2.2 ปัญหาระหว่างเรียนหนังสือ ผู้ติดยาเสพติดส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ไม่เคยมีปัญหา ระหว่างเรียนมีถึงร้อยละ 86.88 แต่ถ้าพิจารณาตามกลุ่มผู้ป่วยจะเห็นได้ว่า ผู้ป่วยกลุ่มอดได้มีเปอร์เซ็นต์ในการมีปัญหาระหว่างเรียนไม่ต่างกับผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้เท่าใดนักกล่าวคือผู้ป่วยกลุ่มอดได้มีปัญหาระหว่างเรียนร้อยละ 10.71 และผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้มีปัญหา ระหว่างเรียนร้อยละ 13.64 นอกจากนี้ ถ้าพิจารณาจากผู้ป่วยที่มีปัญหาระหว่างเรียน 15 คน จะพบว่าปัญหาระหว่างเรียนส่วนใหญ่เป็นปัญหาจากเพื่อนซึ่งมีถึงร้อยละ 46.67

4.2.3 สาเหตุการหนีเรียน ผู้ป่วยติดยาเสพติดส่วนใหญ่เป็นผู้ที่เคยหนีเรียนร้อยละ 73.77 และถ้าพิจารณาแยกตามกลุ่มผู้ป่วย จะเห็นว่าผู้ป่วยกลุ่มอดได้กลับมีอัตราในการหนีเรียนสูงกว่าผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้ นั่นคือผู้ป่วยกลุ่มอดได้เคยหนีเรียนร้อยละ 78.57 ผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้ร้อยละ 69.70 แต่สาเหตุการหนีเรียนต่างกัน กล่าวคือ ถึงแม้สาเหตุการหนีเรียนของผู้ป่วยทั้งสองกลุ่มส่วนใหญ่เพื่อเที่ยว แต่ผู้ป่วยกลุ่มอดได้มีเปอร์เซ็นต์สูงกว่าผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้มากคิดเป็นร้อยละ 79.55 และ 43.48 ตามลำดับ ส่วนสาเหตุรองลงมาคือหนีเรียนเพื่อสพพยาจะเห็นว่าผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้มีเปอร์เซ็นต์สูงกว่าผู้ป่วยกลุ่มอดได้มาก คิดเป็นร้อยละ 23.91 และ 11.36 ตามลำดับ อาจกล่าวได้ว่าผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้เป็นเด็กที่มีพฤติกรรมเกี่ยวข้องกับยาเสพติดในโรงเรียนมากกว่าผู้ป่วยกลุ่มอดได้

4.2.4 เพื่อนสนิท ผู้ป่วยติดยาเสพติดร้อยละ 32.54 ไม่มีเพื่อนสนิท ส่วนที่เหลือร้อยละ 67.46 มีเพื่อนสนิทซึ่งส่วนใหญ่เป็นเพื่อนนอกโรงเรียน กล่าวคือไม่เคยศึกษาในโรงเรียนเดียวกัน คิดเป็นร้อยละ 68.24 และถ้าพิจารณาแยกตามกลุ่มผู้ป่วยจะเห็นว่าอัตราของการไม่มีเพื่อนสนิทของผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้ร้อยละ 30.88 ซึ่งต่ำกว่าผู้ป่วยกลุ่มอดได้ซึ่งมีร้อยละ 34.48 ไม่มากนัก

4.2.5 สถานภาพการเรียน ในจำนวนผู้ติดยาเสพติด 126 คนนี้ มีผู้ป่วยติดยาเสพติดที่กำลังศึกษาอยู่เพียงร้อยละ 3.97 นอกนั้นไม่ได้ศึกษาแล้วร้อยละ 96.03 และพิจารณาแยกตามกลุ่มจะมีลักษณะใกล้เคียงกัน

4.2.6 สาเหตุการออกจากโรงเรียน จากจำนวนผู้ป่วยติดยาเสพติดที่ไม่ได้ศึกษานี้ ส่วนใหญ่ออกจากโรงเรียนโดยไม่มีสาเหตุเกี่ยวข้องกับยาเสพติด ถ้าพิจารณาตามกลุ่มผู้ป่วยจะเห็นความแตกต่างได้ชัดเจนระหว่างผู้ป่วยกลุ่มอดได้และผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้ในเรื่องออกจากโรงเรียนโดยมีสาเหตุเกี่ยวข้องกับยาเสพติด กล่าวคือผู้ป่วยกลุ่มอดได้ ออกจากโรงเรียนโดยมีสาเหตุเกี่ยวข้องกับยาเสพติดเพียงร้อยละ 11.11 ส่วนผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้มีมากถึงร้อยละ 30.16 ซึ่งเป็นข้อยืนยันว่าผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้มีพฤติกรรมเกี่ยวข้องกับยาเสพติดในโรงเรียนสูงกว่า

จากการที่ผู้ป่วยส่วนใหญ่มีการศึกษาค่ำกว่าระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และไม่เคยมีปัญหา ระหว่างเรียน แต่ส่วนใหญ่เป็นผู้เคยหนีเรียนและหนีเรียนเพื่อเที่ยว แสดงให้เห็นว่าผู้ป่วยเป็นผู้ ที่มีพื้นฐานค่อนข้างเกเร ผู้ป่วยส่วนใหญ่มีเพื่อนสนิทเป็นเพื่อนนอกโรงเรียน

ถ้าพิจารณาแยกตามกลุ่มผู้ป่วยทั้ง 2 กลุ่ม จะพบว่าไม่แตกต่างกันในเรื่องระดับการศึกษา ปัญหา ระหว่างเรียนและเพื่อนสนิท แต่มีสาเหตุการหนีเรียนและการออกจากโรงเรียน ต่างกัน กล่าวคือ ผู้ป่วยกลุ่มอดไต่มีสาเหตุหนีเรียนเพื่อเที่ยวสูงกว่า แต่สาเหตุหนีเรียนเพื่อเสพยาเสพติดน้อยกว่า นอกจากนี้ยังมีสาเหตุที่ออกจากโรงเรียนเพราะยาเสพติดน้อยกว่า ฉะนั้น อาจกล่าวได้ว่าผู้ป่วยกลุ่มอดไต่เป็นผู้ที่เริ่มสัมผัสยาเสพติดในขณะที่เรียนมากกว่าผู้ป่วยกลุ่มอดไต่

4.3 ประวัติครอบครัว

4.3.1 ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาของผู้ป่วยเมื่ออายุต่ำกว่า 12 ปี

ความสัมพันธ์ของบิดามารดามีความสำคัญมากสำหรับเด็กในช่วงอายุ 12 ปีแรก ซึ่งนับว่า เป็นช่วงแห่งการพัฒนาจิตใจของเด็กจากจำนวนผู้ป่วยติดยาเสพติด 126 คน ปรากฏว่ามีผู้ป่วย ร้อยละ 78.58 ที่บิดามารดาอยู่ด้วยกัน แยกกันอยู่และหย่าร้อยละ 7.14 บิดาตาย มารดา ตาย และบิดามารดาตายร้อยละ 12.70 ถ้าพิจารณาแยกตามกลุ่มผู้ป่วยจะเห็นได้ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาของผู้ป่วยกลุ่มอดไต่ไม่ต่างกับผู้ป่วยกลุ่มอดไต่มากนัก ดังเช่น ผู้ป่วย กลุ่มอดไต่มีเปอร์เซ็นต์การอยู่ร่วมกันของบิดามารดาร้อยละ 79.31 ส่วนผู้ป่วยกลุ่มอดไต่มีเปอร์เซ็นต์ การอยู่ร่วมกันของบิดามารดาร้อยละ 77.95

4.3.2 ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาของผู้ป่วยก่อนติดยาเสพติด

ความสัมพันธ์ของบิดามารดาของผู้ป่วยติดยาเสพติดที่อยู่ด้วยกันในช่วงก่อนติดยาเสพติดมี ร้อยละ 73.81 แยกกันอยู่และหย่าร้อยละ 7.15 บิดาตาย มารดาตาย และบิดามารดาตาย ร้อยละ 17.46 ในจำนวนผู้ป่วยติดยาเสพติดซึ่งบิดามารดาอยู่ด้วยกัน 93 คน ส่วนใหญ่บิดา มารดาจะอยู่ด้วยกันอย่างราบรื่นมีถึงร้อยละ 86.02 และที่อยู่ด้วยกันอย่างไม่ราบรื่นร้อยละ

11.83 พิจารณาตามกลุ่มผู้ป่วยจะเห็นได้ว่าร้อยละของการอยู่อย่างไม่ราบรื่นของบิดามารดา จะแตกต่างกันในระหว่าง 2 กลุ่มนี้ กล่าวคือ กลุ่มอดไม่ได้บิดามารดาอยู่ด้วยกันอย่างไม่ราบรื่น ร้อยละ 16.00 กลุ่มอดได้ร้อยละ 6.98

4.3.3 บุคคลที่ผู้ป่วยอาศัยอยู่ด้วย ผู้ป่วยติดยาเสพติดไม่ว่าจะรับการรักษากี่ครั้งก็ตาม ปรากฏว่าทุกช่วงเวลาที่เราคือ ช่วงที่ผู้ป่วยอายุต่ำกว่า 12 ปี ช่วงก่อนติดยาเสพติด ช่วงขณะติดยาเสพติด และช่วงหลังการรักษาทุกครั้ง ส่วนใหญ่จะอาศัยอยู่กับบิดามารดา แทบทั้งสิ้น แต่ถ้าพิจารณาลักษณะของการเปลี่ยนบุคคลที่ผู้ป่วยอาศัยอยู่ด้วยจะได้ลักษณะที่น่าสนใจดังนี้ คือ

ลักษณะการเปลี่ยนบุคคลที่ผู้ป่วยอาศัยอยู่ด้วยของผู้ป่วยที่รับการรักษา 2 ครั้ง จะมีการเปลี่ยนระหว่างช่วงอายุต่ำกว่า 12 ปี กับช่วงก่อนติดยาเสพติดค่อนข้างสูง โดยเฉพาะเปลี่ยนจากการอาศัยอยู่กับบิดามารดาไปอยู่กับบุคคลอื่น คือจากร้อยละ 90 เป็นร้อยละ 75 บุคคลอื่นในที่นี้ได้แก่ญาติ หรือแต่งงานแล้วไปอยู่กับภรรยาหรืออยู่คนเดียว ที่เป็นอย่างนี้อาจ เนื่องจากช่วงทั้งสองมีระยะห่างกันอาจจะเกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ทำให้ต้องเปลี่ยนบุคคลเช่น บิดาตาย มารดาตาย มีครอบครัว เป็นต้น แต่จากช่วงก่อนติดยาไปช่วงขณะติดยาและหลัง การรักษาครั้งที่ 1 มีการเปลี่ยนบุคคลที่อาศัยอยู่ด้วยค่อนข้างน้อย

ลักษณะการเปลี่ยนบุคคลที่ผู้ป่วยอาศัยอยู่ด้วยของผู้ป่วยที่รับการรักษา 3 ครั้งขึ้นไป มีลักษณะเช่นเดียวกับผู้ป่วยที่มารับการรักษา 2 ครั้ง แต่ถ้าพิจารณาบิดาและหรือมารดาจะพบว่า แทบจะไม่มีการเปลี่ยนบุคคลที่อาศัยอยู่ด้วย

สรุปโดยส่วนใหญ่ผู้ป่วยจะอาศัยอยู่กับบิดามารดา มีการเปลี่ยนแปลงไปอยู่กับบุคคลอื่น บ้างเพียงเล็กน้อย และไม่มีข้อแตกต่างกันระหว่างผู้ป่วย 2 กลุ่ม

4.3.4 บุคคลซึ่งผู้ป่วยใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ด้วย บุคคลซึ่งผู้ป่วยติดยาเสพติดใช้เวลา ส่วนใหญ่อยู่ด้วยคือเพื่อน โดยเฉพาะในช่วงก่อนติดยาเสพติด แต่ถ้าพิจารณาถึงลักษณะการเปลี่ยน บุคคลซึ่งผู้ป่วยใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ด้วยของผู้ป่วยที่รับการรักษา 2 ครั้ง จะเห็นว่ามิลักษณะเด่น ชัดในกรณีเพื่อน นั่นคือ ในช่วงก่อนติดยาเสพติดผู้ป่วยใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับเพื่อนถึงร้อยละ 80

แต่ในช่วงขณะติดยาเสพติด ผู้ป่วยใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับเพื่อนลดลงเหลือร้อยละ 57.50 หลังการรักษารั้งที่ 1 ผู้ป่วยใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับเพื่อนลดลงอีกเหลือร้อยละ 50 แต่ไปใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับผู้ปกครองและอยู่คนเดียวเพิ่มขึ้นซึ่งเป็นลักษณะของผู้ติดยาเสพติด กล่าวคือ ผู้ป่วยที่เริ่มติดใหม่ ๆ จะอยู่กับเพื่อนแต่เมื่อใช้ไปนาน ๆ ปริมาณที่ใช้จะเพิ่มขึ้นทำให้ต้องแยกตัวออกมาใช้คนเดียว

ลักษณะการเปลี่ยนบุคคลซึ่งผู้ป่วยใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ด้วยของผู้ป่วยที่รับการรักษา 3 ครั้งขึ้นไปมีลักษณะคล้ายคลึงกับลักษณะของผู้ป่วยที่รับการรักษา 2 ครั้ง แต่มีข้อน่าสังเกตว่าหลังการรักษารั้งหลัง ๆ ไม่ค่อยมีอะไรเปลี่ยนแปลงและผู้ป่วยทั้งสองกลุ่มมีลักษณะเหมือนกัน

จากลักษณะบุคคลที่ผู้ป่วยส่วนใหญ่อาศัยอยู่ด้วยคือ บิดามารดา และบุคคลที่ผู้ป่วยส่วนใหญ่ใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ด้วยคือเพื่อน จะเห็นว่าถึงแม้ว่าผู้ป่วยจะอาศัยอยู่กับบิดามารดาแต่บิดามารดามีโอกาสที่จะมีอิทธิพลต่อผู้ป่วยน้อยกว่าเพื่อน

4.3.5 บุคคลที่ผู้ป่วยรู้สึกสนิทที่สุด บุคคลที่ผู้ป่วยรู้สึกสนิทที่สุดทุกช่วงเวลาของผู้ป่วยติดยาเสพติดที่รับการรักษา 2 ครั้ง คือมารดา และถ้าพิจารณาตามช่วงเวลาของผู้ป่วยติดยาเสพติด ผู้ป่วยจะสนิทกับมารดาเพิ่มขึ้นตามลำดับ นั่นคือ ก่อนติดยาเสพติดผู้ป่วยรู้สึกสนิทกับมารดา ร้อยละ 30.00 ขณะติดยาเสพติดร้อยละ 32.50 หลังการรักษารั้งที่ 1 ร้อยละ 37.50 แต่ผู้ป่วยจะรู้สึกสนิทกับเพื่อนลดลงตามลำดับ นั่นคือก่อนติดยาเสพติดสนิทกับเพื่อนร้อยละ 17.50 ขณะติดยาเสพติดร้อยละ 15.00 และในช่วงหลังการรักษารั้งที่ 1 เหลือร้อยละ 10 เป็นที่น่าสังเกตว่าสำหรับบุคคลอื่น ๆ ไม่ค่อยมีการเปลี่ยนแปลงเท่าใดนัก นอกจากนี้ถ้าพิจารณาแยกตามกลุ่มผู้ป่วยจะเห็นได้ว่ามีลักษณะต่าง ๆ แตกต่างกับ คือผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้รู้สึกสนิทกับมารดาคิดเป็นร้อยละ 38.89 ในช่วงก่อนติดยาเสพติด ร้อยละ 44.43 ทั้งในขณะติดยาเสพติดและหลังการรักษารั้งที่ 1 ในขณะที่ผู้ป่วยกลุ่มอดได้มีเปอร์เซ็นต์สนิทกับญาติคิดเป็นร้อยละ 36.36 ทั้งในช่วงก่อนติดยาเสพติด ขณะติดยาเสพติด และหลังการรักษารั้งที่ 1 ซึ่งแสดงได้ว่าผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้ได้รับความรักและเอาใจใส่จากมารดามากกว่ากลุ่มอดได้ ในขณะที่ผู้ป่วยกลุ่มอดได้ นั้นได้รับความรักและเอาใจใส่จากญาติมากกว่า ซึ่งอาจจะมีความหมายต่อการรอดยา

บุคคลที่ผู้ป่วยรู้สึกสนิทที่สุดของผู้ป่วยติดยาเสพติดที่รับการรักษา 3 ครั้ง ส่วนใหญ่คือ คีอมารดา และไม่ค่อยมีการเปลี่ยนบุคคลที่รู้สึกสนิทด้วย ถ้าพิจารณาแยกตามกลุ่มผู้ป่วยจะเห็นว่า มีลักษณะเช่นเดียวกับผู้ป่วยที่รับการรักษา 2 ครั้ง คือ ผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้ได้รับความรักและเอาใจใส่จากมารดามากกว่าผู้ป่วยกลุ่มอดได้ ส่วนการเปลี่ยนบุคคลที่สนิทด้วยของผู้ป่วยจะมีลักษณะคล้าย ๆ กันคือ ไม่ค่อยมีการเปลี่ยนบุคคลที่รู้สึกสนิทด้วย

ลักษณะต่าง ๆ ของบุคคลที่ผู้ป่วยรู้สึกสนิทที่สุดสำหรับผู้ป่วยที่รับการรักษาตั้งแต่ 4 ครั้งขึ้นไปคล้ายคลึงกับลักษณะของผู้ป่วยที่รับการรักษา 3 ครั้ง แต่ถ้าพิจารณาแยกตามกลุ่มผู้ป่วยจะเห็นได้ว่าผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้ยังสนิทกับมารดาอยู่ และสนิทกับมารดามากกว่าผู้ป่วยกลุ่มอดได้ซึ่งเป็นการยืนยันยิ่งขึ้นว่าผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้ได้รับความรักและเอาใจใส่จากมารดา

4.3.6 บุคคลที่ผู้ป่วยคิดว่าผู้ปกครองรักมากที่สุด ผู้ป่วยติดยาเสพติดส่วนใหญ่มีความคิดว่าผู้ปกครองรักตัวผู้ป่วยร้อยละ 42.86 ที่เหลือร้อยละ 57.14 ผู้ป่วยมีความรู้สึกแยกเป็นเหตุต่าง ๆ ดังนี้ คิดว่าผู้ปกครองรักบุคคลอื่นร้อยละ 26.98 คิดว่าผู้ปกครองรักเท่า ๆ กันร้อยละ 15.08 ไม่ทราบร้อยละ 13.49 และไม่ระบุร้อยละ 1.59 ถ้าพิจารณาแยกตามกลุ่มผู้ป่วยจะเห็นว่าผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้คิดว่าผู้ปกครองรักตัวผู้ป่วยมากกว่ากลุ่มอดได้ ดังนี้ ผู้ป่วยคิดว่าผู้ปกครองรักตัวผู้ป่วยของผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้ร้อยละ 47.06 และผู้ป่วยกลุ่มอดได้ร้อยละ 37.93 ซึ่งอาจเป็นข้อสนับสนุนว่าผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้ได้รับความรักเอาใจใส่จากบิดามารดามากกว่าผู้ป่วยกลุ่มอดได้

ในการพิจารณาถึงปัญหาทางครอบครัวของผู้ป่วย ได้ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของบิดามารดาเมื่อผู้ป่วยอายุต่ำกว่า 12 ปี ความสัมพันธ์ของบิดามารดาก่อนผู้ป่วยติดยาเสพติด บุคคลที่อาศัยอยู่ด้วย บุคคลที่ผู้ป่วยใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ด้วย บุคคลที่ผู้ป่วยรู้สึกสนิท และความคิดของผู้ป่วยในเรื่องผู้ปกครองรักตัวเองหรือไม่ พบว่าผู้ป่วยส่วนใหญ่ไม่มีปัญหาทางครอบครัว แต่เป็นที่น่าสังเกตว่าผู้ป่วยส่วนใหญ่ไปใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับเพื่อนโดยเฉพาะระยะก่อนติดยาเสพติด ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเพื่อนมีโอกาสมือถือพลต่อผู้ป่วยมาก และจากการวิจัยเรื่องการสำรวจทัศนคติของบุคคลในครอบครัวที่มีต่อยาเสพติดและผู้ติดยาเสพติดของร้อยตำรวจโทนิพนธ์ วีระสุนทร

พบว่าเพื่อนสนิทของผู้ป่วยส่วนใหญ่เป็นผู้ติดยาเสพติด

ถ้าพิจารณาแยกตามกลุ่มผู้ป่วยเกี่ยวกับปัญหาทางครอบครัวจะเห็นได้ชัดว่า ถึงแม้ว่าผู้ป่วย 2 กลุ่ม จะมีความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดา การอาศัยอยู่กับบิดามารดา รวมทั้งการใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับบิดามารดาไม่ต่างกัน แต่ลักษณะบางอย่างที่แตกต่างกัน คือ ผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้มีความสนิทกับบิดามารดามากกว่า และคิดว่าผู้ปกครองรักตัวเองมากกว่าผู้ป่วยกลุ่มอดได้ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้ได้รับความรักและความเอาใจใส่จากบิดามารดามากกว่า นอกจากนี้ยังพบว่า บิดามารดาของผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้อยู่ด้วยกันอย่างไม่ราบรื่นมีเปอร์เซ็นต์สูงกว่าผู้ป่วยกลุ่มอดได้มากถึงประมาณร้อยละ 10 และจากการวิจัย เรื่องการสำรวจทัศนคติของบุคคลในครอบครัวที่มีต่อยาเสพติดและผู้ติดยาเสพติด ของร้อยตำรวจโทนิพนธ์ วีระสุนทร โดยการศึกษาถึงลักษณะและความสนใจที่มีต่อผู้ป่วย รวมทั้งความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดของบิดามารดาของผู้ป่วยติดยาเสพติดทั้ง 2 กลุ่ม ซึ่งได้พบว่าบิดามารดาของผู้ป่วยกลุ่มอดได้ตั้งแต่ 3 เดือนขึ้นไป มีความตั้งใจที่จะช่วยเหลือผู้ป่วยให้เลิกเสพติดมากกว่าบิดามารดาของผู้ป่วยอีกกลุ่มหนึ่ง นอกจากนี้บิดามารดาของผู้ป่วยกลุ่มอดได้ตั้งแต่ 3 เดือนขึ้นไปยังมีความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับยาเสพติดดีกว่าอีกด้วย

4.4 การประกอบอาชีพ

4.4.1 สถานภาพการทำงาน ผู้ป่วยติดยาเสพติดส่วนใหญ่เป็นผู้มีงานทำคิดเป็นร้อยละ 57.14 ที่เหลือเป็นผู้ไม่มีงานทำร้อยละ 38.89 เป็นนักเรียนนักศึกษาร้อยละ 3.97 ในจำนวนผู้ที่มีงานทำส่วนใหญ่เป็นลูกจ้างคิดเป็นร้อยละ 58.33 รองลงมาคือผู้ประกอบการธุรกิจส่วนตัวร้อยละ 33.33 และเป็นข้าราชการร้อยละ 2.78 เมื่อพิจารณาตามกลุ่มผู้ป่วยจะพบว่าผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้ มีร้อยละของการไม่มีงานทำสูงกว่ากลุ่มอดได้ดังนี้ ผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้ไม่มีงานทำคิดเป็นร้อยละ 44.12 กลุ่มอดได้มีร้อยละ 32.76 แสดงว่ากลุ่มอดได้มีความมั่นคงทางการงานมากกว่า ซึ่งอาจจะ เป็นสาเหตุหรือผลของการรอกยาเสพติดได้นาน

4.4.2 จำนวนวันที่ทำงาน จากผู้ป่วยติดยาเสพติดซึ่งมีงานทำจำนวน 72 คน ส่วนใหญ่เป็นผู้ต้องทำงานทุกวันร้อยละ 51.39 รองลงมาคือทำงานโดยจำนวนวันที่ทำงานไม่แน่นอนร้อยละ 18.05 ทำงานทุกวันเว้นวันอาทิตย์ร้อยละ 16.67 และทำงานทุกวันเว้นวันเสาร์ - อาทิตย์ ร้อยละ 13.89 ถ้าพิจารณาแยกตามกลุ่มผู้ป่วยจะปรากฏว่า ผู้ป่วยกลุ่มอดได้เป็นผู้ต้องทำงานทุกวันถึงร้อยละ 54.05 และทำงานโดยจำนวนวันที่ทำงานไม่แน่นอนมีเพียงร้อยละ 13.51 ส่วนผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้เป็นผู้ต้องทำงานทุกวันร้อยละ 48.57 และทำงานโดยจำนวนวันที่ทำงานไม่แน่นอนร้อยละ 22.86 แสดงว่าผู้ป่วยกลุ่มอดได้เป็นผู้ต้องทำงานทุกวันมากกว่าผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้และในทางกลับกันร้อยละของผู้ป่วยกลุ่มอดได้ทำงานโดยมีจำนวนวันไม่แน่นอนน้อยกว่าร้อยละของผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้

4.4.3 รายได้ประจำ ผู้ป่วยติดยาเสพติดมีรายได้เฉลี่ย 1,918.68 บาท ต่อเดือน ส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือนอยู่ระหว่าง 1,001 ถึง 2,000 บาท ซึ่งมีอยู่ร้อยละ 38.89 ผู้ป่วยที่มีรายได้ไม่เกิน 1,000 บาทต่อเดือนมีอยู่ร้อยละ 9.72 ผู้ป่วยที่มีรายได้สูงกว่า 2,000 บาทต่อเดือนมีอยู่ร้อยละ 27.78 ส่วนผู้ป่วยที่มีรายได้ไม่แน่นอนก็มีเปอร์เซ็นต์ค่อนข้างสูงคือมีร้อยละ 22.22 แต่ถ้าพิจารณาในแต่ละกลุ่มจะพบว่ากลุ่มผู้ป่วยที่อดไม่ได้มีเปอร์เซ็นต์ของผู้ที่มีรายได้ไม่แน่นอนสูงกว่าผู้ป่วยกลุ่มอดได้กล่าวคือ ผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้มีรายได้ไม่แน่นอนร้อยละ 31.43 ส่วนผู้ป่วยกลุ่มอดได้มีรายได้ไม่แน่นอนร้อยละ 13.51 แต่อย่างไรก็ตามถ้าพิจารณาถึงรายได้ประจำเฉลี่ยของผู้ป่วยทั้งสองกลุ่มจะพบว่าผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้มีรายได้เฉลี่ย 2,022.25 บาทต่อเดือน ซึ่งสูงกว่าผู้ป่วยกลุ่มอดได้ซึ่งมีรายได้เฉลี่ย 1,844.25 บาทต่อเดือน ที่เป็นเช่นนี้เพราะรายได้เฉลี่ยนี้คำนวณโดยไม่รวมจำนวนผู้ป่วยที่มีรายได้ไม่แน่นอนซึ่งผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้มีเปอร์เซ็นต์สูงกว่ากลุ่มอดได้มาก

4.4.4 แหล่งที่มาของรายได้พิเศษ ผู้ป่วยมีรายได้พิเศษร้อยละ 63.49 ส่วนใหญ่มีรายได้พิเศษจากบิดามารดาตั้งจะเห็นได้ว่านอกจากผู้ป่วยจะได้รายได้พิเศษจากบิดามารดา ร้อยละ 33.75 แล้วยังได้จากบิดามารดาและแหล่งอื่น ๆ อีกร้อยละ 30.00 รองลงมาคือได้จากการประกอบอาชีพสุจริตร้อยละ 17.50 ถ้าพิจารณาแยกตามกลุ่มผู้ป่วยจะเห็นได้ว่า

ผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้มีร้อยละของการได้รายได้พิเศษจากบิดามารดารวมทั้งรายได้พิเศษจากบิดามารดาและแหล่งอื่น ๆ ร้อยละ 68.88 ซึ่งสูงกว่าร้อยละของการได้รายได้พิเศษจากบิดามารดาของผู้ป่วยกลุ่มอดได้ซึ่งมีร้อยละ 57.14 บาท ซึ่งให้เห็นว่ากลุ่มอดไม่ได้ได้รับการตามใจจากบิดามารดา.

ผู้ป่วยส่วนใหญ่มีอาชีพลูกจ้างและส่วนใหญ่ทำงานทุกวัน ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าผู้ป่วยส่วนใหญ่เป็นผู้ใช้แรงงาน และเป็นผู้ใช้แรงงานที่มีรายได้ค่อนข้างสูง ดังจะเห็นได้ว่ารายได้ประจำเฉลี่ยของผู้ป่วยเท่ากับ 1,918.68 บาท และผู้ป่วยส่วนใหญ่มีรายได้ประจำต่อเดือนอยู่ระหว่าง 1,000 - 2,000 บาท นอกจากนี้ผู้ป่วยส่วนใหญ่ก็ยังมีรายได้พิเศษจากบิดามารดา

ถ้าพิจารณาแยกตามกลุ่มผู้ป่วยจะ เห็นได้ว่าผู้ป่วยกลุ่มอดได้มีสถานภาพทางด้านการทำงานมีมากกว่าผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้ ดังจะเห็นได้จากผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้มีจำนวนของผู้ไม่มีงานทำมากกว่า และจำนวนผู้ป่วยที่มีจำนวนวันในการทำงานที่ไม่แน่นอนก็มากกว่า

จากข้อมูล เรื่องแหล่งที่มาของรายได้พิเศษจะ เห็นว่าผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้ได้รายได้พิเศษจากบิดามารดามากกว่าผู้ป่วยกลุ่มอดได้ ซึ่งเป็นข้อยืนยันว่า ผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้ได้รับความรักและการตามใจจากบิดามารดามากกว่า

4.5 ข้อมูลเกี่ยวกับยาเสพติด

4.5.1 อายุที่เริ่มใช้และเริ่มติดยาเสพติด อายุเฉลี่ยที่เริ่มใช้ยาของผู้ป่วยติดยาเสพติดคือ 17.56 ปี ซึ่งส่วนใหญ่จะเริ่มใช้ยาเสพติดเมื่ออายุ 16 - 20 ปี คือมีถึงร้อยละ 53.18 อายุต่ำกว่า 16 ปีร้อยละ 30.16 อายุ 21 - 25 ปี ร้อยละ 12.70 อายุ 26-30 ปีร้อยละ 3.17 อายุตั้งแต่ 30 ปีขึ้นไปร้อยละ 0.79 จะเห็นได้ว่าส่วนใหญ่จะเริ่มใช้เมื่ออยู่ในวัยรุ่น คือ เมื่อยังมีอายุต่ำกว่า 20 ปีลงมา ซึ่งมีมากถึงร้อยละ 83.34 ถ้าพิจารณาแยกตามกลุ่มผู้ป่วย จะพบว่า อายุที่เริ่มใช้ยาเสพติดเฉลี่ยของผู้ป่วยทั้งสองกลุ่ม

ไม่ต่างกันนักคืออายุเฉลี่ยที่เริ่มใช้ยาเสพติดของผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้เท่ากับ 17.19 ปี และของผู้ป่วยกลุ่มอดได้เท่ากับ 18 ปี

สำหรับอายุเฉลี่ยที่ผู้ป่วยเริ่มติดยาเสพติดเท่ากับ 19.43 ปี ซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในช่วง 16 - 20 ปี มีถึงร้อยละ 56.35 รองลงมาคือช่วงอายุ 21 - 25 ปี มีร้อยละ 19.84 อายุต่ำกว่า 16 ปี ร้อยละ 13.49 อายุ 26 - 30 ปี ร้อยละ 8.73 และอายุตั้งแต่ 30 ปีขึ้นไปร้อยละ 1.59 ถ้าพิจารณาแยกตามกลุ่มจะพบว่าผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้มีเปอร์เซ็นต์ของการเริ่มติดเมื่ออายุน้อยกว่า 16 ปี สูงกว่าผู้ป่วยกลุ่มอดได้คิดเป็นร้อยละ 16.18 และ 10.35 ตามลำดับ แต่อายุเริ่มติดเฉลี่ยของผู้ป่วยทั้ง 2 กลุ่ม ไม่ต่างกันคือผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้เริ่มติดเมื่อมีอายุเฉลี่ยเท่ากับ 19.18 ปี ส่วนกลุ่มอดได้อายุเริ่มติดเฉลี่ยเท่ากับ 19.72 ปี

4.5.2 ชนิดยาเสพติดที่เริ่มใช้และเริ่มติด ยาเสพติดชนิดแรก que ผู้ป่วยเริ่มใช้เรียงจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ กัญชาร้อยละ 62.70 เฮโรอีนร้อยละ 26.19 ผีน้อยร้อยละ 8.73 และยาระงับประสาทร้อยละ 2.38 ส่วนยาเสพติดชนิดแรก que ผู้ป่วยเริ่มติด เรียงจากมากไปน้อยคือ เฮโรอีนร้อยละ 73.03 กัญชาร้อยละ 18.25 ผีน้อยร้อยละ 7.14 มอร์ฟินร้อยละ 0.79 และยาระงับประสาทร้อยละ 0.79 ไม่มีความแตกต่างระหว่างกลุ่มผู้ป่วย

4.5.3 ชนิดยาเสพติดที่ผู้ป่วยใช้ใน 30 วัน ก่อนเข้ารับการรักษา ในช่วงเวลา 30 วัน ก่อนที่จะเข้ารับการรักษา ผู้ป่วยส่วนใหญ่ใช้เฮโรอีน ซึ่งนอกจากจะใช้เฮโรอีนอย่างเดียวร้อยละ 89.68 ยังใช้เฮโรอีนและอย่างอื่นร้อยละ 5.56 ที่เหลือร้อยละ 3.17 ใช้มอร์ฟิน และร้อยละ 1.59 ใช้ฝิ่น

ดังนั้น จึงพอสรุปได้ว่าในระยะหลังผู้ป่วยติดยาเสพติดส่วนใหญ่คือร้อยละ 95.24 หันมาเสพเฮโรอีน

การพิจารณาแยกตามกลุ่มไม่พบข้อแตกต่าง

4.5.4 วิธีใช้ยาเสพติด วิธีใช้ยาเสพติดครั้งสุดท้ายของผู้ป่วยแยกตามชนิดของยาเสพติดได้ดังนี้ วิธีใช้เฮโรอีนชนิดผงขาว ร้อยละ 92.24 ฉีดเข้าเส้น สูดร้อยละ 4.31 และฉีดเข้ากล้ามเนื้อ ร้อยละ 3.45 เฮโรอีนชนิดอื่นใช้โดยวิธีสูดร้อยละ 93.33 และฉีดเข้าเส้น ร้อยละ 6.67 ฝิ่นใช้สูดร้อยละ 81.48 และที่เหลือร้อยละ 18.52 ใช้กิน กัญชาใช้โดยวิธีสูดทั้งหมด ส่วนมอร์ฟีนฉีดเข้าเส้นร้อยละ 73.33 และฉีดเข้ากล้ามเนื้ออีกร้อยละ 26.67

4.5.5 ปริมาณยาเสพติดที่ใช้ต่อวัน

เฮโรอีน ปริมาณยาที่ใช้ต่อวันโดยเฉลี่ยของผู้ป่วยที่ติดเฮโรอีนในช่วง 30 วัน ก่อนเข้ารับการรักษาท่เท่ากับ 426.55 มิลลิกรัม ซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในช่วง 401 - 600 มิลลิกรัม ร้อยละ 39.17 รองลงมาคือช่วง 201 - 400 มิลลิกรัม ร้อยละ 26.67 ช่วงน้อยกว่าหรือเท่ากับ 200 มิลลิกรัม ร้อยละ 18.23 ช่วง 801 - 1000 มิลลิกรัม ร้อยละ 11.67 และช่วง 601 - 800 มิลลิกรัม ร้อยละ 3.33 ถ้าพิจารณาแยกตามกลุ่มผู้ป่วยจะเห็นได้ว่าผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้ จะมีการใช้ปริมาณยาต่อวันมากกว่า ผู้ป่วยกลุ่มอดได้ กล่าวคือ ปริมาณยาที่ใช้ต่อวันของผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้เท่ากับ 445.12 มิลลิกรัม และของผู้ป่วยกลุ่มอดได้เท่ากับ 404.20 มิลลิกรัม นอกจากนี้ผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้มีร้อยละของการใช้ปริมาณยาน้อยกว่าหรือเท่ากับ 200 มิลลิกรัมต่อวันต่ำกว่ากลุ่มอดได้คิดเป็นร้อยละ 15.38 และ 21.82 ตามลำดับ ส่วนการใช้ปริมาณยามากกว่า 600 มิลลิกรัมต่อวัน มีลักษณะเป็นไปในทางตรงกันข้าม คือ ผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้มีร้อยละของการใช้ยาเสพติดปริมาณมากกว่า 600 มิลลิกรัม สูงกว่าผู้ป่วยกลุ่มอดได้คิดเป็นร้อยละ 18.47 และ 10.92 ตามลำดับ

ยาเสพติดชนิดอื่น ปริมาณยาเสพติดชนิดอื่นที่ผู้ป่วยใช้ไม่อาจเสนอได้ เนื่องจากผู้ป่วยที่ใช้ยาเสพติดชนิดอื่นในช่วง 30 วันก่อนเข้ารับการรักษามีน้อยมากเพียงร้อยละ 4.76 หรือ 6 คนเท่านั้น

4.5.6 ปริมาณยาที่ใช้ต่อครั้ง

เฮโรอิน ปริมาณยามากที่สุดที่ใช้ต่อครั้งเฉลี่ยของผู้ป่วยที่ใช้เฮโรอิน ในช่วง 30 วันก่อนเข้ารับการรักษา เท่ากับ 91.31 มิลลิกรัม ซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในช่วง 51 - 100 มิลลิกรัม คิดเป็นร้อยละ 41.67 รองลงมาคือช่วง 1 - 50 มิลลิกรัม ร้อยละ 25.83 ช่วง 101 - 200 มิลลิกรัม ร้อยละ 24.17 และมากกว่า 200 มิลลิกรัมขึ้นไป ร้อยละ 5.83 ถ้าพิจารณาแยกตามกลุ่มผู้ป่วยจะมีลักษณะเช่นเดียวกับปริมาณยาที่ใช้ต่อวัน คือ ผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้ใช้ปริมาณยาต่อครั้งมากกว่าผู้ป่วยกลุ่มอดได้ คือ ปริมาณยาที่ใช้ต่อครั้งเฉลี่ยของผู้ป่วยกลุ่มอดได้เท่ากับ 99.31 มิลลิกรัม ซึ่งสูงกว่าปริมาณที่ใช้ต่อครั้งเฉลี่ยของผู้ป่วยกลุ่มอดได้ซึ่งเท่ากับ 81.98 มิลลิกรัม นอกจากนี้ปริมาณยาที่ใช้ต่อครั้งในช่วง 1 - 50 มิลลิกรัม ผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้มีเปอร์เซ็นต์น้อยกว่ากลุ่มอดได้ คิดเป็นร้อยละ 21.54 และ 30.91 ตามลำดับ ส่วนปริมาณยาที่ใช้ต่อครั้งมากกว่า 100 มิลลิกรัมขึ้นไป ผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้มีเปอร์เซ็นต์สูงกว่าผู้ป่วยกลุ่มอดได้มากดังนี้ ร้อยละของการใช้ปริมาณยาต่อครั้งมากกว่า 100 มิลลิกรัมขึ้นไปของผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้ร้อยละ 36.92 และผู้ป่วยกลุ่มอดได้ร้อยละ 21.82

ยาเสพติดชนิดอื่น ไม่อาจเสนอได้เช่นเดียวกับปริมาณยาที่ใช้ต่อวัน

4.5.7 เวลาที่ได้รับยาเสพติดครั้งแรก

เฮโรอิน ผู้ป่วยติดยาเสพติดได้รับเฮโรอินเป็นครั้งแรกเมื่อออกจากโรงเรียนแล้วเป็นส่วนใหญ่ คือมีถึงร้อยละ 71.31 และได้รับในขณะที่เรียนหนังสือร้อยละ 28.69 เวลาที่ได้รับเฮโรอินครั้งแรกระหว่างผู้ป่วย 2 กลุ่มต่างกัน กล่าวคือผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้ได้รับเฮโรอินครั้งแรกในขณะที่เรียนหนังสือมากกว่าผู้ป่วยกลุ่มอดได้ คิดเป็นร้อยละ 33.33 และ 23.21

ยาเสพติดชนิดอื่น ในจำนวนผู้ป่วย 93 คน ที่เริ่มใช้ยาเสพติดชนิดอื่นที่ไม่ใช่เฮโรอินเป็นครั้งแรก เป็นผู้ป่วยที่ได้รับยาเสพติดครั้งแรกหลังจากออกจากโรงเรียนแล้วมาก

พอกับผู้ป่วยที่ได้รับยาเสพติดครั้งแรกในขณะที่เรียนหนังสือคือคิดเป็นร้อยละ 50.54 และ 49.46 ตามลำดับ ถ้าพิจารณาแยกตามกลุ่มจะพบว่าผู้ที่อดได้นั้นร้อยละ 54.55 ได้รับเมื่อออกจากโรงเรียนแล้ว แต่กลุ่มผู้อดไม่ได้มีเพียงร้อยละ 46.94

4.5.8 บุคคลที่ให้ยาเสพติดเป็นครั้งแรก

เฮโรอีน ในจำนวนผู้ป่วยที่เคยใช้เฮโรอีน 122 คน ส่วนใหญ่ได้รับเฮโรอีนเป็นครั้งแรกจากเพื่อนนอกโรงเรียนมีถึงร้อยละ 71.31 รองลงมาคือได้รับจากเพื่อนร่วมโรงเรียนร้อยละ 25.41 ซื้อมาเองโดยไม่ได้รับจากบุคคลใดร้อยละ 3.28 และถ้าพิจารณาแยกตามกลุ่มผู้ป่วยจะเห็นได้ว่าบุคคลที่ให้เฮโรอีน เป็นครั้งแรกแก่ผู้ป่วย 2 กลุ่มต่างกัน กล่าวคือ เพื่อนร่วมโรงเรียนเป็นผู้ให้เฮโรอีนครั้งแรกแก่ผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้มากกว่าผู้ป่วยกลุ่มอดได้ คิดเป็นร้อยละ 30.30 และ 19.64 ซึ่งเป็นผลที่ตรงกับเวลาที่ได้รับเฮโรอีนเป็นครั้งแรก

ยาเสพติดชนิดอื่น ในจำนวนผู้ป่วยที่ได้ยาเสพติดซึ่งไม่ใช่เฮโรอีนเป็นครั้งแรก มีร้อยละ 60.22 ที่ได้จากเพื่อนนอกโรงเรียน ร้อยละ 35.48 ได้จากเพื่อนในโรงเรียนที่เหลือซื้อเอง และได้รับจากบุคคลอื่นคิดเป็นร้อยละ 2.15 เท่ากัน ไม่มีข้อแตกต่างเกี่ยวกับบุคคลที่ให้ยาเสพติดชนิดอื่น เป็นครั้งแรกระหว่างผู้ป่วยทั้ง 2 กลุ่ม

4.5.9 จำนวนเงินที่ใช้ในการเสพยาต่อวัน จำนวนเงินเฉลี่ยที่ผู้ป่วยใช้เพื่อการเสพยาต่อวันเท่ากับ 61.18 บาท ส่วนมากอยู่ในช่วง 40 - 59 บาท คือมีร้อยละ 29.37 รองลงไปตามลำดับคือช่วง 60 - 79 บาท ร้อยละ 28.56 ช่วง 20 - 39 บาท ร้อยละ 22.22 ช่วง 80 - 99 บาท และช่วง 100 - 119 บาท ร้อยละ 5.56 ช่วง 120 - 139 บาท ร้อยละ 4.76 ต่ำกว่า 20 บาท และตั้งแต่ 140 บาทขึ้นไปร้อยละ 1.59 และไม่ระบุร้อยละ 0.79 โดยสรุป ส่วนใหญ่จะใช้เงินในการซื้อมาเสพติดประมาณวันละ 20 - 79 บาท มีมากถึงร้อยละ 80.15 และถ้าพิจารณาแยกตามกลุ่มผู้ป่วยจะพบว่าจำนวนเงินเฉลี่ย

ที่ใช้เพื่อการเสพยาต่อวันของผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้เท่ากับ 64.50 บาท ซึ่งมากกว่าผู้ป่วยกลุ่มอดได้ ซึ่งมีจำนวนเงินเฉลี่ยต่อวันเพื่อใช้ในการเสพยาเท่ากับ 57.21 บาท

4.5.10 การเป็นผู้จำหน่ายยาเสพติด มีผู้ป่วยติดยาเสพติดเป็นจำนวนน้อยที่เป็นผู้จำหน่ายยาเสพติดด้วยคิดเป็นร้อยละ 10.72 เท่านั้น อีกร้อยละ 89.68 มิได้ทำการค้ายาเสพติดเนื่องจากมีผู้ป่วยที่จำหน่ายยาเสพติดเพียงเล็กน้อยคือร้อยละ 10.72 จึงทำให้ไม่สามารถเสนอรายละเอียดเกี่ยวกับการจำหน่ายยาเสพติดได้ อย่างไรก็ตามก็เป็นที่น่าสังเกตว่า ผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้มีเปอร์เซ็นต์ของการเป็นผู้จำหน่ายยาเสพติดสูงกว่าผู้ป่วยกลุ่มอดได้

4.6 ประวัติการรักษา

4.6.1 จำนวนครั้งที่รับการรักษา จำนวนครั้งที่รับการรักษาของผู้ป่วยติดยาเสพติดจะเป็นสัดส่วนกลับกับระยะเวลาที่อดได้ กล่าวคือผู้ป่วยกลุ่มอดได้จะมีจำนวนครั้งที่เคยรับการรักษา น้อย ส่วนผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้จะมีจำนวนครั้งที่เคยรับการรักษา มาก ดังจะเห็นได้จากจำนวนครั้งที่เคยรับการรักษา 2 ครั้ง ของผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้ร้อยละ 26.47 ผู้ป่วยกลุ่มอดได้ร้อยละ 37.93 ซึ่งเป็นไปในทางตรงข้ามกับจำนวนครั้งที่รับการรักษา 5 ครั้งขึ้นไปจะพบว่า ร้อยละของผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้มีมากกว่ากลุ่มอดได้ดังนี้ผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้ร้อยละ 32.36 และกลุ่มอดได้ร้อยละ 20.69

4.6.2 สถานที่ที่ผู้ป่วยเคยรับการรักษา ผู้ป่วยติดยาเสพติดรับการรักษาที่โรงพยาบาลอภัยภูธรแห่งเดียวร้อยละ 76.19 และเป็นผู้ป่วยที่นอกจากรักษาที่โรงพยาบาลอภัยภูธรแล้วยังเคยรักษาที่อื่นด้วยอีกร้อยละ 23.02

4.6.3 สาเหตุที่ผู้ป่วยมารับการรักษา สาเหตุที่มารักษาของผู้ป่วยติดยาเสพติดที่มารับการรักษา 2 ครั้ง ส่วนใหญ่คือพ่อแม่หรือญาติพามาคิดเป็นร้อยละ 45.00ของการรักษาครั้งที่ 1 และร้อยละ 47.50 ของการรักษาครั้งที่ 2 ส่วนสาเหตุที่มารับการรักษาของผู้ป่วยที่มารับการรักษาตั้งแต่ 3 ครั้งขึ้นไปมีลักษณะคล้ายกันคือ สาเหตุส่วนใหญ่ที่มารับการรักษาครั้งแรกคือ พ่อแม่หรือญาติพามา แต่สาเหตุส่วนใหญ่ของกามารับรักษาครั้งต่อ ๆ ไป คือเคยมารับรักษาแล้วและอยากเลิก ถ้าพิจารณาแยกตามกลุ่มผู้ป่วยจะเห็นได้ว่าผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้ส่วนใหญ่มีสาเหตุ

ที่มารับการรักษาเพราะพ่อแม่หรือญาติพามา แต่กลุ่มอดไต่ส่วนใหญ่มีสาเหตุที่มารับการรักษาเพราะอยากเลิก ทำให้มาจากล่าวไต่ว่า ผู้ป่วยกลุ่มอดไต่เป็นตัวของตัวเองมากกว่า

4.6.4 สาเหตุที่กลับมาเสพยาใหม่ สาเหตุที่กลับมาเสพยาใหม่ของผู้ป่วยที่รับการรักษา 2 ครั้งส่วนใหญ่คือยังไม่หายขาด และถ้าพิจารณาแยกตามระยะเวลาที่อดไต่หลังการรักษาครั้งที่ 1 จะพบว่าผู้ป่วยที่อดไต่ไม่เกิน 1 เดือน มีสาเหตุที่กลับมาเสพยาใหม่ส่วนใหญ่คือรักษายังไม่หายขาด (เป็นความรู้สึกของผู้ป่วย) คิดเป็นร้อยละ 83.32 ส่วนผู้ป่วยที่อดไต่ได้นานเกินกว่า 6 เดือนมีสาเหตุส่วนใหญ่คือ สิ่งแวดล้อมและมีปัญหาคิดเป็นร้อยละ 42.86 และ 35.71 ตามลำดับ

ส่วนสาเหตุที่กลับมาเสพยาใหม่ของผู้ป่วยที่รับการรักษาตั้งแต่ 3 ครั้งขึ้นไปก็มีลักษณะคล้ายกับผู้ป่วยที่รับการรักษา 2 ครั้งทั้งในลักษณะรวมและลักษณะแยกตามกลุ่ม กล่าวคือ ส่วนใหญ่มีสาเหตุเนื่องจากรักษายังไม่หายขาด แต่ถ้าพิจารณาแยกตามระยะเวลาที่อดไต่หลังการรักษาแต่ละครั้ง ผู้ป่วยกลุ่มอดไต่ไม่เกิน 1 เดือนจะมีสาเหตุส่วนใหญ่คือรักษายังไม่หายขาด ส่วนผู้ป่วยที่อดไต่ได้นานเกินกว่า 6 เดือนมีสาเหตุส่วนใหญ่เพราะสิ่งแวดล้อมและมีปัญหา

การทดสอบสมมติฐาน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นพบว่า ลักษณะที่แตกต่างกันระหว่างผู้ป่วยกลุ่มอดไต่ไม่ได้ และกลุ่มอดไต่คือ

1. อายุ แม้ว่าอายุเฉลี่ยของผู้ป่วยทั้ง 2 กลุ่มจะต่างกันไม่มากนัก แต่ถ้าพิจารณาผู้ป่วยทั้ง 2 กลุ่มตามช่วงอายุ จะพบว่า ผู้ป่วยกลุ่มอดไต่ไม่ได้ที่มีอายุอยู่ในช่วงอายุน้อยมีมากกว่าผู้ป่วยกลุ่มอดไต่ ซึ่งอาจแสดงได้ว่าผู้ป่วยกลุ่มอดไต่ไม่ได้มีอายุน้อยกว่าผู้ป่วยกลุ่มอดไต่

2. สาเหตุการหนีเรียน ถึงแม้ว่าผู้ป่วยทั้ง 2 กลุ่ม จะหนีเรียนเพื่อเที่ยวสูงกว่าสาเหตุอื่น แต่ผู้ป่วยกลุ่มอดไต่มีเปอร์เซ็นต์การหนีเรียนเพื่อเที่ยวสูงกว่าผู้ป่วยกลุ่มอดไต่ได้มาก ส่วนสาเหตุรองลงมาคือหนีเรียนเพื่อเสพยา ผู้ป่วยกลุ่มอดไต่ได้กลับมีเปอร์เซ็นต์สูงกว่า จึงควรจะมีการทดสอบว่า สาเหตุการหนีเรียนมีส่วนเกี่ยวข้องกับระยะเวลาของการอดยาหรือไม่

3. ความรู้สึกสนิทกับบิดา มารดา และ บิดามารดา ผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้จะมีความรู้สึกสนิทกับบิดา มารดา และบิดามารดามากกว่าผู้ป่วยกลุ่มอดได้ ความแตกต่างนี้เห็นได้ชัดขึ้นในผู้ป่วยที่มีการรักษาหลาย ๆ ครั้ง ความแตกต่างนี้ถ้าทดสอบพบว่า มีผลต่อระยะเวลาของการอดยา จะแสดงว่าผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้ได้รับความเอาใจใส่จากบิดามารดามากกว่า

4. ความรักของผู้ปกครอง ผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้คิดว่าผู้ปกครองรักตัวเองมากกว่ากลุ่มอดได้ ซึ่งจะเป็นการแสดงว่าผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้เป็นเด็กที่ได้รับความรักจากผู้ปกครองมากกว่า ผู้ป่วยกลุ่มอดได้ถ้าทดสอบพบว่า การที่ผู้ป่วยคิดว่าผู้ปกครองรักใคร่มากที่สุดมีส่วนเกี่ยวข้องกับระยะเวลาของการอดยา

5. สถานภาพการทำงาน ผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้มีเปอร์เซ็นต์ในการไม่มีงานทำสูงกว่าผู้ป่วยกลุ่มอดได้ ควรทดสอบว่าการอดได้หรือไม่ได้ของผู้ป่วยนั้นขึ้นอยู่กับการทำงานหรือไม่

6. รายได้ประจำ ถึงแม้ผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้มีรายได้ประจำต่อเดือนเฉลี่ยมากกว่าผู้ป่วยกลุ่มอดได้ แต่ถ้าพิจารณาถึงรายได้ประจำต่อเดือนที่ไม่แน่นอน จะพบว่าผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้มีเปอร์เซ็นต์สูงกว่าผู้ป่วยกลุ่มอดได้ จึงควรมีการทดสอบว่า การอดได้หรือไม่ได้ของผู้ป่วยขึ้นอยู่กับรายได้ประจำต่อเดือนหรือไม่

7. แหล่งที่มาของรายได้พิเศษ ผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้มีรายได้พิเศษจากบิดามารดามากกว่าผู้ป่วยกลุ่มอดได้มาก ซึ่งเป็นการยืนยันว่าผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้ได้รับการตามใจจากบิดามารดามากกว่าผู้ป่วยกลุ่มอดได้ ถ้าทดสอบพบว่าแหล่งที่มาของรายได้พิเศษมีผลต่อระยะเวลาของการอดยา

8. จำนวนครั้งที่มารับการรักษา ผู้ป่วย 2 กลุ่ม มีความแตกต่างกันในเรื่องจำนวนครั้งที่มารับการรักษา กล่าวคือ ผู้ป่วยกลุ่มอดได้มีเปอร์เซ็นต์ของการเป็นผู้ที่มารักษาน้อยครั้งสูงกว่าผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้มาก ซึ่งอาจจะมีผลต่อระยะเวลาของการอดยา

9. ปริมาณการใช้เฮโรอีนต่อครั้ง ผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้มีปริมาณการใช้เฮโรอีนต่อครั้งมากกว่าผู้ป่วยกลุ่มอดได้ ซึ่งอาจจะมีผลต่อระยะเวลาของการอดยา

1. H_0 : ช่วงอายุเป็นอิสระต่อกลุ่มผู้ป่วย

H_1 : ช่วงอายุไม่เป็นอิสระต่อกลุ่มผู้ป่วย

$$\alpha = .10$$

$$\chi^2_{.10(2)} = 4.60$$

ช่วงอายุ (ปี)	กลุ่มอดไม่ได้	กลุ่มอดได้	รวม
ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 25	(43.71) 47	(37.29) 34	81
26 - 35	(16.73) 16	(14.27) 15	31
36 ขึ้นไป	(7.56) 5	(6.44) 9	14
รวม	68	58	126

$$\chi^2 = \frac{(47 - 43.71)^2}{43.71} + \frac{(34 - 37.29)^2}{37.29} + \frac{(16 - 16.73)^2}{16.73} + \frac{(15 - 14.27)^2}{14.27} + \frac{(5 - 7.56)^2}{7.56} + \frac{(9 - 6.44)^2}{6.44}$$

$$= 0.25 + 0.29 + 0.03 + 0.04 + 0.87 + 1.02$$

$$= 2.50$$

$$\chi^2 < \chi^2_{.10(2)}$$

ยอมรับสมมติฐาน H_0

ซึ่งหมายความว่าข้อมูลที่ใช้นี้ไม่เพียงพอที่จะสรุปว่าการอดได้หรือไม่ได้ขึ้นอยู่กับอายุของผู้ป่วย

1.1 H_0 : อายุเฉลี่ยของผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้มากกว่าหรือเท่ากับอายุเฉลี่ยของผู้ป่วยกลุ่มอดได้

H_1 : อายุเฉลี่ยของผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้น้อยกว่าอายุเฉลี่ยของผู้ป่วยกลุ่มอดได้

จากตารางที่ 1

ผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้ มีอายุเฉลี่ย = $\bar{X}_1 = 24.69$ ปี

ความแปรปรวนของอายุ = $S_1^2 = 37.21$ ปี

จำนวนผู้ป่วย = $n_1 = 68$ คน

ผู้ป่วยกลุ่มอดได้ มีอายุเฉลี่ย = $\bar{X}_2 = 26.12$ ปี

ความแปรปรวนของอายุ = $S_2^2 = 54.12$ ปี

จำนวนผู้ป่วย = $n_2 = 58$ คน

$$\alpha = .10$$

$$t_{.10(124)} = -1.282$$

$$t = \frac{(24.69 - 26.12) - 0}{1.23} = -1.16$$

$$t > t_{.10(124)}$$

ฉะนั้น ยอมรับสมมติฐาน H_0

ซึ่งหมายความว่าข้อมูลที่ใช้นี้ไม่เพียงพอที่จะสรุปว่าอายุเฉลี่ยของผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้น้อยกว่าอายุเฉลี่ยของผู้ป่วยกลุ่มอดได้

2. H_0 : สาเหตุการหนีเรียนเป็นอิสระต่อกลุ่มผู้ป่วย

H_1 : สาเหตุการหนีเรียนไม่เป็นอิสระต่อกลุ่มผู้ป่วย

$$\alpha = .10$$

$$\chi^2_{.10(2)} = 4.60$$

สาเหตุหนีเรียน	กลุ่มอดไม่ได้	กลุ่มอดได้	รวม
เสพยา	(7.71) 11	(8.29) 5	16
เบื่อเรียน	(5.78) 9	(6.22) 3	12
หนีเที่ยว	(26.51) 20	(28.49) 35	55
รวม	40	43	83

$$\begin{aligned} \chi^2 &= \frac{(11 - 7.71)^2}{7.71} + \frac{(5 - 8.29)^2}{8.29} + \frac{(9 - 5.78)^2}{5.78} \\ &\quad + \frac{(3 - 6.25)^2}{6.25} + \frac{(20 - 26.51)^2}{26.51} + \frac{(35 - 28.49)^2}{28.49} \\ &= 1.40 + 1.31 + 1.79 + 1.67 + 1.60 + 1.49 \\ &= 9.26 \end{aligned}$$

$$\chi^2 > \chi^2_{.10(2)}$$

ฉะนั้นปฏิเสธสมมติฐาน H_0

นั่นคือ สาเหตุการหนีเรียนไม่เป็นอิสระต่อกลุ่มผู้ป่วย

ซึ่งแสดงว่าการอดได้หรืออดไม่ได้ของผู้ป่วยมีส่วนเกี่ยวข้องกับสาเหตุการหนีเรียน

3. H_0 : บุคคลที่ผู้ป่วยสนิทด้วยก่อนติดยาเสพติดเป็นอิสระต่อกลุ่มผู้ป่วย

H_1 : บุคคลที่ผู้ป่วยสนิทด้วยก่อนติดยาเสพติดไม่เป็นอิสระต่อกลุ่มผู้ป่วย

$$\alpha = .10$$

$$\chi^2_{.10(3)} = 6.25$$

บุคคลที่ผู้ป่วยสนิท	กลุ่มอดไม่ได้	กลุ่มอดได้	รวม
บิดาและ/หรือมารดา	(29.48) 35	(25.52) 20	55
ญาติ	(17.69) 17	(15.31) 16	33
เพื่อน	(10.18) 9	(8.82) 10	19
ไม่มี	(9.65) 6	(8.35) 12	18
รวม	67	58	125

$$\begin{aligned} \chi^2 &= \frac{(35 - 29.48)^2}{29.48} + \frac{(20 - 25.52)^2}{25.52} + \dots \\ &+ \frac{(6 - 9.65)^2}{9.65} + \frac{(12 - 8.35)^2}{8.35} \end{aligned}$$

$$= 1.03 + 1.19 + 0.03 + 0.03 + 0.14 + 0.16 + 1.38 + 1.60$$

$$= 5.56$$

$$\chi^2 < \chi^2_{.10(3)}$$

ฉะนั้นยอมรับสมมติฐาน H_0

นั่นคือบุคคลที่ผู้ป่วยสนิทด้วยก่อนติดยาเสพติดเป็นอิสระต่อกลุ่มผู้ป่วย

ซึ่งแสดงว่าการอดได้หรือไม่ได้ของผู้ป่วยไม่ขึ้นอยู่กับบุคคลที่ผู้ป่วยสนิทด้วย แต่อย่างไรก็ตามการอดได้หรือไม่ได้ของผู้ป่วยจะขึ้นอยู่กับบุคคลที่ผู้ป่วยสนิทด้วยเมื่อ $\alpha = .15$

4. H_0 : ผู้ป่วยคิดว่าผู้ปกครองรักใคร่มากที่สุดเป็นอิสระต่อกลุ่มผู้ป่วย

H_1 : ผู้ป่วยคิดว่าผู้ปกครองรักใคร่มากที่สุดไม่เป็นอิสระต่อกลุ่มผู้ป่วย

$$\alpha = .10$$

$$\chi^2_{10(1)} = 2.71$$

ผู้ป่วยคิดว่าผู้ปกครอง	กลุ่มอดไม่ได้	กลุ่มอดได้	รวม
รักตัวผู้ป่วย	A = 32	B = 22	54
รักคนอื่น	C = 14	D = 20	34
รวม	46	42	88

$$\begin{aligned} \chi^2 &= \frac{N(|AD - BC| - \frac{N}{2})^2}{(A+B)(C+D)(A+C)(B+D)} \\ &= \frac{88(|(32)(20) - (22)(14)| - \frac{88}{2})^2}{(54)(34)(46)(42)} \\ &= 2.06 \end{aligned}$$

$$\chi^2 < \chi^2_{.10(1)}$$

ฉะนั้นยอมรับสมมติฐาน H_0

นั่นคือผู้ป่วยคิดว่าผู้ปกครองรักใคร่มากที่สุด เป็นอิสระต่อกลุ่มผู้ป่วย

ซึ่งแสดงว่าการอดได้หรือไม่ได้ของผู้ป่วยไม่ขึ้นอยู่กับความคิดของผู้ป่วยที่คิดว่าผู้ปกครองรักใคร่มากที่สุด แต่อย่างไรก็ตามการอดได้หรือไม่ได้ของผู้ป่วยจะขึ้นอยู่กับความคิดของผู้ป่วย

ที่คิดว่าผู้ปกครองรักใคร่มากที่สุด เมื่อ $\alpha = .17$

5. H_0 : สถานภาพการทำงานเป็นอิสระต่อกลุ่มผู้ป่วย

H_1 : สถานภาพการทำงานไม่เป็นอิสระต่อกลุ่มผู้ป่วย

$$\alpha = .10$$

$$\chi^2_{.10(2)} = 4.60$$

สถานภาพการทำงาน	กลุ่มอดไม่ได้	กลุ่มอดได้	รวม
นักเรียนนักศึกษา	(2.70) 3	(2.30) 2	5
ไม่มีงานทำ	(26.44) 30	(22.56) 19	49
มีงานทำ	(38.86) 35	(33.14) 37	72
รวม	68	58	126

$$\begin{aligned} \chi^2 &= \frac{(3 - 2.70)^2}{2.70} + \frac{(2 - 2.30)^2}{2.30} + \frac{(30 - 26.44)^2}{26.44} + \frac{(19 - 22.56)^2}{22.56} \\ &\quad + \frac{(35 - 38.86)^2}{38.86} + \frac{(37 - 33.14)^2}{33.14} \\ &= 0.03 + 0.04 + 0.48 + 0.56 + 0.38 + 0.45 \\ &= 1.94 \end{aligned}$$

$$\chi^2 < \chi^2_{.10(2)}$$

ฉะนั้นยอมรับสมมติฐาน H_0

นั่นคือสถานภาพการทำงานเป็นอิสระต่อกลุ่มผู้ป่วยซึ่งทำให้ไม่อาจแสดงว่าการอดได้หรือไม่ได้ของผู้ป่วยขึ้นอยู่กับสถานภาพการทำงาน

6. H_0 : ช่วงรายได้ประจำเป็นอิสระต่อกลุ่มผู้ป่วย

H_1 : ช่วงรายได้ประจำไม่เป็นอิสระต่อกลุ่มผู้ป่วย

$$\alpha = .10$$

$$\chi^2_{.10(2)} = 4.60$$

ช่วงรายได้ (บาท)	กลุ่มอดไม่ได้	กลุ่มอดได้	รวม
ไม่แน่นอนแลต่ำกว่า 1000	(11.01) 14	(11.99) 9	23
1001 - 2000	(13.41) 11	(14.59) 17	28
มากกว่า 2000	(9.58) 9	(10.42) 11	20
รวม	34	37	71

$$\begin{aligned} \chi^2 &= \frac{(14 - 11.01)^2}{11.01} + \frac{(9 - 11.99)^2}{11.99} + \frac{(11 - 13.41)^2}{13.41} \\ &+ \frac{(17 - 14.59)^2}{14.59} + \frac{(9 - 9.58)^2}{9.58} + \frac{(11 - 10.42)^2}{10.42} \\ &= 2.46 \end{aligned}$$

$$\chi^2 < \chi^2_{.10(2)}$$

ฉะนั้นยอมรับสมมติฐาน

นั่นคือช่วงรายได้เป็นอิสระต่อกลุ่มผู้ป่วย

ซึ่งทำให้ไม่อาจแสดงว่าการอดได้หรือไม่ได้ของผู้ป่วยขึ้นอยู่กับรายได้ประจำ

6.1 H_0 : รายได้ประจำเฉลี่ยต่อเดือนของผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้ น้อยกว่าหรือเท่ากับ รายได้ประจำเฉลี่ยต่อเดือนของผู้ป่วยกลุ่มอดได้

H_1 : รายได้ประจำเฉลี่ยต่อเดือนของผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้ มากกว่าผู้ป่วยกลุ่มอดได้

จากตารางที่ 34

ผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้มีรายได้ประจำเฉลี่ยต่อเดือน = $\bar{X}_1 = 2,022.23$ บาท

ความแปรปรวนของรายได้ประจำต่อเดือน = $S_1^2 = 519,092.52$ บาท

จำนวนผู้ป่วย = $n_1 = 23$ บาท

ผู้ป่วยกลุ่มอดได้มีรายได้ประจำเฉลี่ยต่อเดือน = $\bar{X}_2 = 1,844.25$ บาท

ความแปรปรวนของรายได้ประจำต่อเดือน = $S_2^2 = 725,585.90$ บาท

จำนวนผู้ป่วย = $n_2 = 32$ คน

$$\alpha = .10$$

$$t_{.10(53)} = 1.296$$

$$t = \frac{(2022.23 - 1844.25) - 0}{216.8}$$

$$= 0.82$$

$$t < t_{.10(53)}$$

ฉะนั้นยอมรับสมมติฐาน H_0

ซึ่งหมายความว่า รายได้ประจำเฉลี่ยต่อเดือนของผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้ ไม่มากกว่า รายได้ประจำเฉลี่ยต่อเดือนของผู้ป่วยกลุ่มอดได้

7. H_0 : แหล่งที่มาของรายได้พิเศษเป็นอิสระต่อกลุ่มผู้ป่วย

H_1 : แหล่งที่มาของรายได้พิเศษไม่เป็นอิสระต่อกลุ่มผู้ป่วย

$$\alpha = .10$$

$$\chi^2_{.10(4)} = 7.78$$

แหล่งที่มาของรายได้พิเศษ	กลุ่มอดไม่ได้	กลุ่มอดได้	รวม
ไม่มี	(24.83) 23	(21.17) 23	46
จากการประกอบอาชีพ	(10.25) 11	(8.75) 8	19
บิดามารดา	(14.57) 20	(12.43) 7	27
ญาติ	(5.40) 3	(4.60) 7	10
บิดามารดาและอื่น ๆ	(12.95) 11	(11.05) 13	24
รวม	68	58	126

$$\begin{aligned} \chi^2 &= \frac{(23 - 24.83)^2}{24.83} + \frac{(23 - 21.17)^2}{21.17} + \dots + \\ &\quad \frac{(11 - 12.95)^2}{12.95} + \frac{(13 - 11.05)^2}{11.05} \\ &= 0.13 + 0.16 + 0.05 + 0.06 + 2.02 + 2.37 + 1.07 \\ &\quad + 1.25 + 0.29 + 0.34 \\ &= 7.74 \end{aligned}$$

$$\chi^2 < \chi^2_{.10(4)}$$

ฉะนั้นยอมรับสมมติฐาน H_0

นั่นคือแหล่งที่มาของรายได้พิเศษเป็นอิสระต่อผู้ป่วย ซึ่งทำให้ไม่อาจแสดงได้ว่าการอดได้หรือไม่ได้ของผู้ป่วยขึ้นอยู่กับแหล่งที่มาของรายได้พิเศษ แต่อย่างไรก็ตามการอดได้หรือไม่ได้ของผู้ป่วยจะขึ้นอยู่กับแหล่งที่มาของรายได้พิเศษเมื่อ $\alpha = .11$

8. H_0 : จำนวนครั้งที่รับการรักษาเป็นอิสระต่อกลุ่มผู้ป่วย

H_1 : จำนวนครั้งที่รับการรักษาไม่เป็นอิสระต่อกลุ่มผู้ป่วย

$$\alpha = .10$$

$$\chi^2_{.10(4)} = 7.78$$

จำนวนครั้งที่รับการรักษา	กลุ่มอดไม่ได้	กลุ่มอดได้	รวม
2	(21.59) 18	(18.41) 22	40
3	(18.35) 17	(15.65) 17	34
4	(9.71) 11	(8.29) 7	18
5	(7.56) 9	(6.44) 5	14
6 ครั้งขึ้นไป	(10.79) 13	(9.21) 7	20
รวม	68	58	126

$$\begin{aligned} \chi^2 &= \frac{(18 - 21.59)^2}{21.59} + \frac{(22 - 18.41)^2}{18.41} + \dots + \frac{(13 - 10.79)^2}{10.79} + \frac{(7 - 9.21)^2}{9.21} \\ &= 0.60 + 0.70 + 0.10 + 0.12 + 0.17 + 0.20 + 0.27 + 0.32 + 0.45 + 0.53 \\ &= 3.46 \end{aligned}$$

$$\chi^2 < \chi^2_{.10(4)}$$

ฉะนั้นยอมรับสมมติฐาน H_0

นั่นคือ จำนวนครั้งที่รับการรักษาเป็นอิสระต่อกลุ่มผู้ป่วย

ซึ่งหมายความว่าข้อมูลที่ใช้นี้ไม่เพียงพอที่จะสรุปว่าการอดได้หรือไม่ได้ขึ้นอยู่กับจำนวนครั้งที่มารับการรักษา

- 8.1 H_0 : จำนวนครั้งที่รับการรักษาของผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับจำนวนครั้งที่รับการรักษาของผู้ป่วยกลุ่มอดได้
- H_1 : จำนวนครั้งที่รับการรักษาของผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้มากกว่าจำนวนครั้งที่รับการรักษาของผู้ป่วยกลุ่มอดได้

จากตารางที่ 36

ผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้มีจำนวนครั้งที่รับการรักษาเฉลี่ย = $\bar{X}_1 = 3.74$	ครั้ง
ความแปรปรวนของจำนวนครั้งที่รับการรักษา = $S_1^2 = 0.15$	ครั้ง
จำนวนผู้ป่วย = $n_1 = 68$	คน
ผู้ป่วยกลุ่มอดได้มีจำนวนครั้งที่รับการรักษาเฉลี่ย = $\bar{X}_2 = 3.28$	ครั้ง
ความแปรปรวนของจำนวนครั้งที่รับการรักษา = $S_2^2 = 0.22$	ครั้ง
จำนวนผู้ป่วย = $n_2 = 58$	คน
$\alpha = .10$	

$$t_{.10}(124) = 1.282$$

$$t = \frac{(3.74 - 3.28) - 0}{0.8} = 5.75$$

$$t > t_{.10}(124)$$

ฉะนั้นปฏิเสธสมมติฐาน

ซึ่งหมายความว่าจำนวนครั้งที่รับการรักษาของผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้มากกว่าจำนวนครั้งที่รับการรักษาของผู้ป่วยกลุ่มอดได้

9. H_0 : ปริมาณเฮโรอินที่ใช้ต่อครั้ง เป็นอิสระต่อกลุ่มผู้ป่วย
 H_1 : ปริมาณที่ใช้เฮโรอินต่อครั้งไม่เป็นอิสระต่อกลุ่มผู้ป่วย

$$\alpha = .10$$

$$\chi^2_{.10(2)} = 4.60$$

ปริมาณยา/ครั้ง (มิลลิกรัม)	กลุ่มอดไม่ได้	กลุ่มอดได้	รวม
1 - 50	(16.69) 14	(14.31) 17	31
51 - 100	(26.92) 25	(23.08) 25	50
มากกว่า 100	(19.38) 24	(16.62) 12	36
รวม	63	54	117

$$\begin{aligned} \chi^2 &= \frac{(14 - 16.69)^2}{16.69} + \frac{(17 - 14.31)^2}{14.31} + \frac{(25 - 26.92)^2}{26.92} + \frac{(25 - 23.08)^2}{23.08} \\ &\quad + \frac{(24 - 19.38)^2}{19.38} + \frac{(12 - 16.62)^2}{16.62} \\ &= 3.62 \end{aligned}$$

$$\chi^2 < \chi^2_{.10(2)}$$

จะนั้นยกมรับสมมติฐาน H_0

นั่นคือปริมาณเฮโรอินที่ใช้ต่อครั้งเป็นอิสระต่อกลุ่มผู้ป่วย

ซึ่งทำให้ไม่อาจแสดงว่าการอดได้หรือไม่ได้ของผู้ป่วยขึ้นอยู่กับปริมาณเฮโรอินที่ใช้ต่อครั้ง

แต่อย่างไรก็ตามการอดได้หรือไม่ได้ของผู้ป่วยจะขึ้นอยู่กับปริมาณเฮโรอินที่ใช้ต่อครั้งเมื่อ $\alpha = .10$

- 9.1 H_0 : ปริมาณเฮโรอีนที่ใช้ต่อครั้งของผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้น้อยกว่าหรือเท่ากับปริมาณเฮโรอีนที่ใช้ต่อครั้งของผู้ป่วยกลุ่มอดได้
- H_1 : ปริมาณเฮโรอีนที่ใช้ต่อครั้งของผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้มากกว่าผู้ป่วยกลุ่มอดได้

จากตารางที่ 43

ผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้มีปริมาณยาที่ใช้เฉลี่ยต่อครั้ง = $\bar{X}_1 = 99.31$ มิลลิกรัม

ความแปรปรวนของปริมาณยา = $S_1^2 = 3278.54$ มิลลิกรัม

จำนวนผู้ป่วย = $n_1 = 63$ คน

ผู้ป่วยกลุ่มอดได้มีปริมาณยาที่ใช้เฉลี่ยต่อครั้ง = $\bar{X}_2 = 81.98$ มิลลิกรัม

ความแปรปรวนของปริมาณยา = $S_2^2 = 2896.88$ มิลลิกรัม

จำนวนผู้ป่วย = $n_2 = 54$ คน

$\alpha = .10$

$t_{.10(115)} = 1.289$

$t = \frac{(99.31 - 81.98) - 0}{10.46}$

$= 1.66$

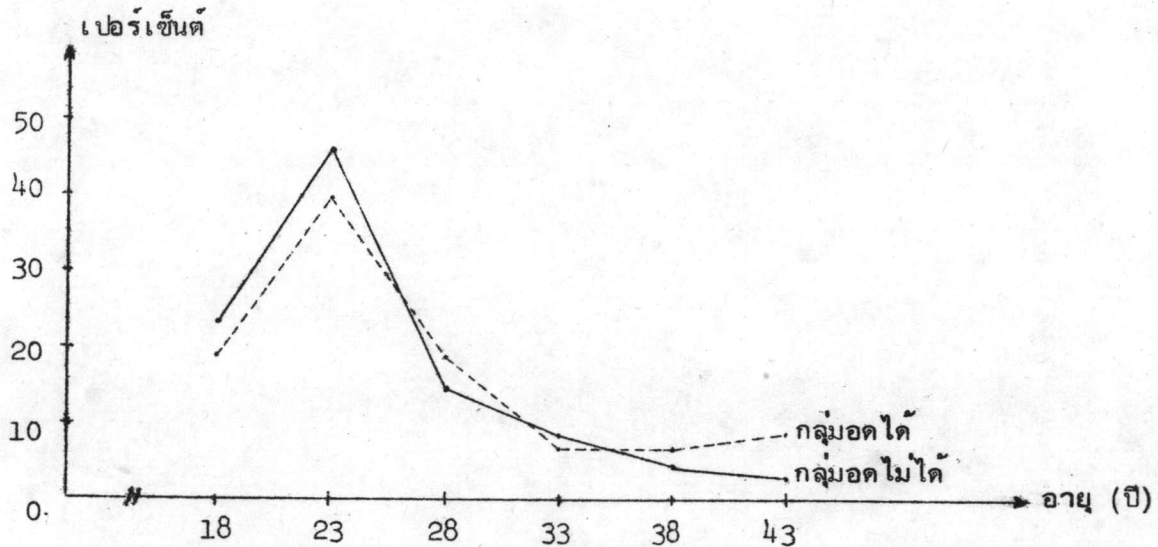
$t > t_{10(115)}$

ฉะนั้นปฏิเสธสมมติฐาน H_0

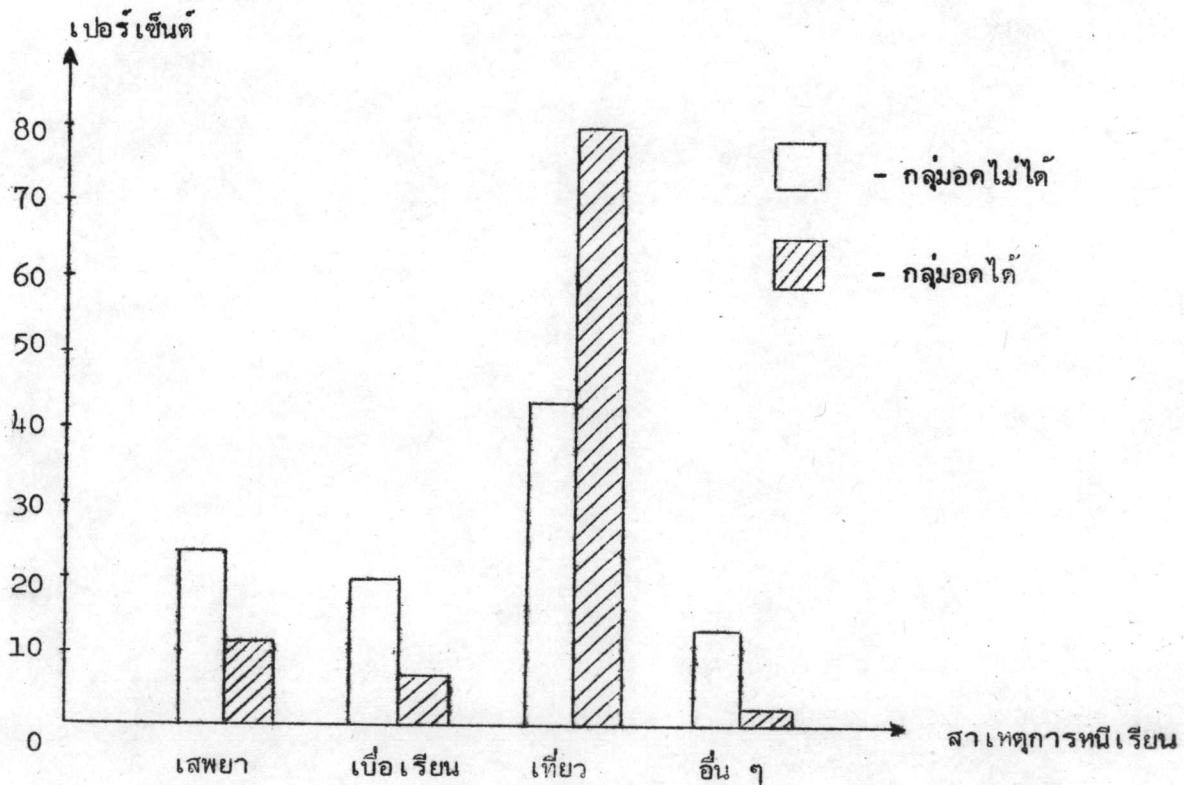
ซึ่งหมายความว่าปริมาณเฮโรอีนที่ใช้ต่อครั้งของผู้ป่วยกลุ่มอดไม่ได้มากกว่าปริมาณเฮโรอีนที่ใช้ต่อครั้งของผู้ป่วยกลุ่มอดได้

กราฟและแผนภูมิเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มผู้ป่วยเฉพาะลักษณะที่ต้องการทดสอบ

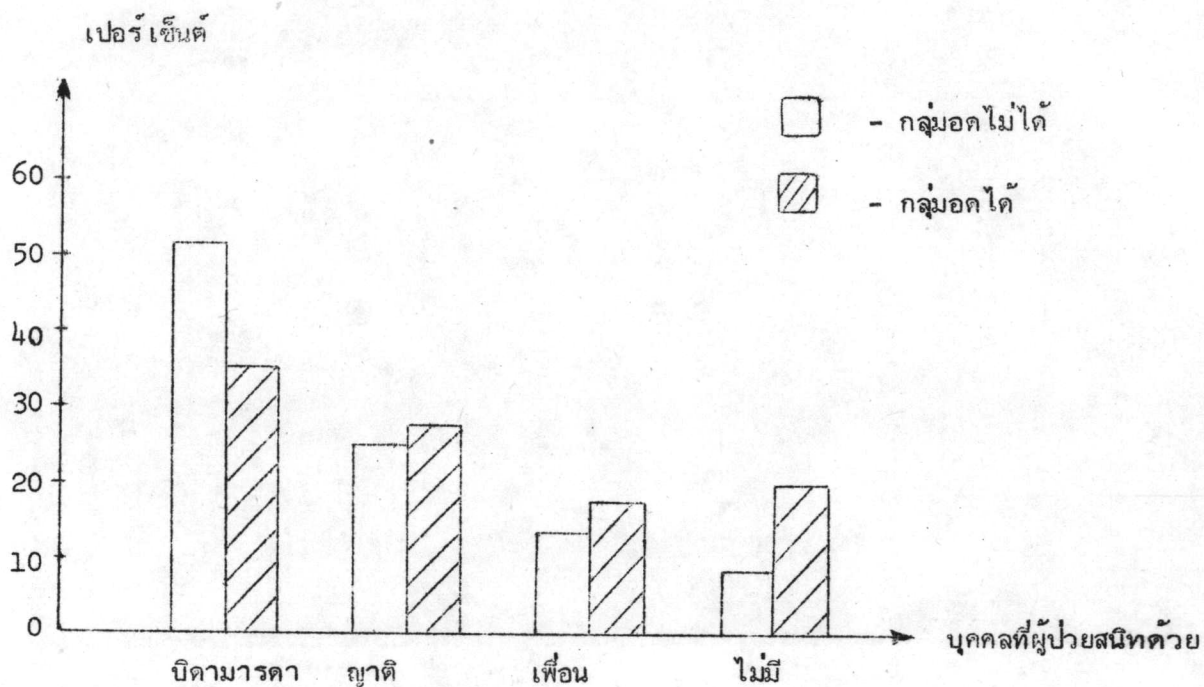
รูปที่ 1 กราฟแสดงการเปรียบเทียบจำนวนผู้ป่วยติดยาเสพติด จำแนกตามช่วงอายุและกลุ่มผู้ป่วย

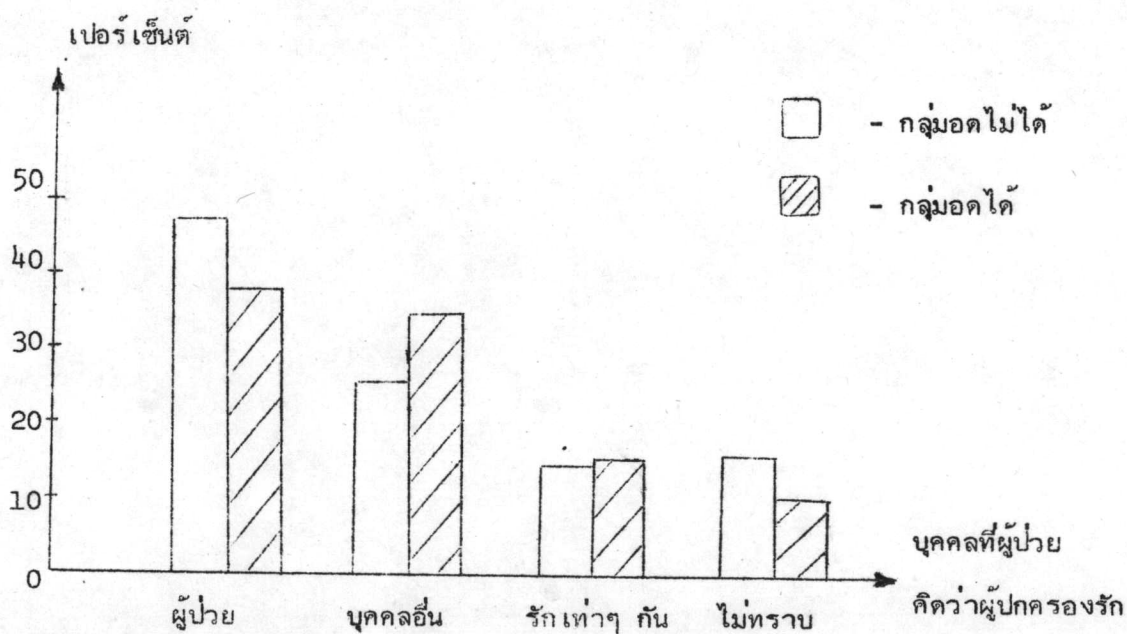
รูปที่ 2 แผนภูมิแสดงการเปรียบเทียบจำนวนผู้ป่วยติดยาเสพติดที่เคยหนีเรียน จำแนกตามสาเหตุการหนีเรียนและกลุ่มผู้ป่วย

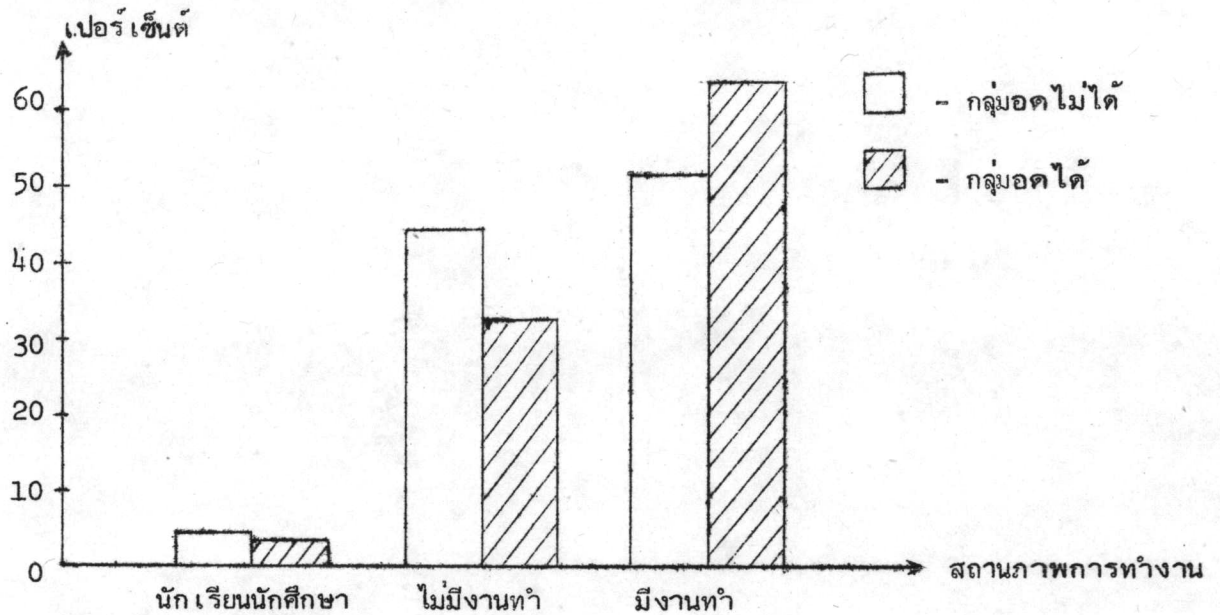
รูปที่ 3 แผนภูมิแสดงการเปรียบเทียบจำนวนผู้เสียหายเสพติด จำแนกตามบุคคลที่ผู้ป่วย
รู้สึกสนิทด้วยก่อนติดยา เสพติดและกลุ่มผู้ป่วย

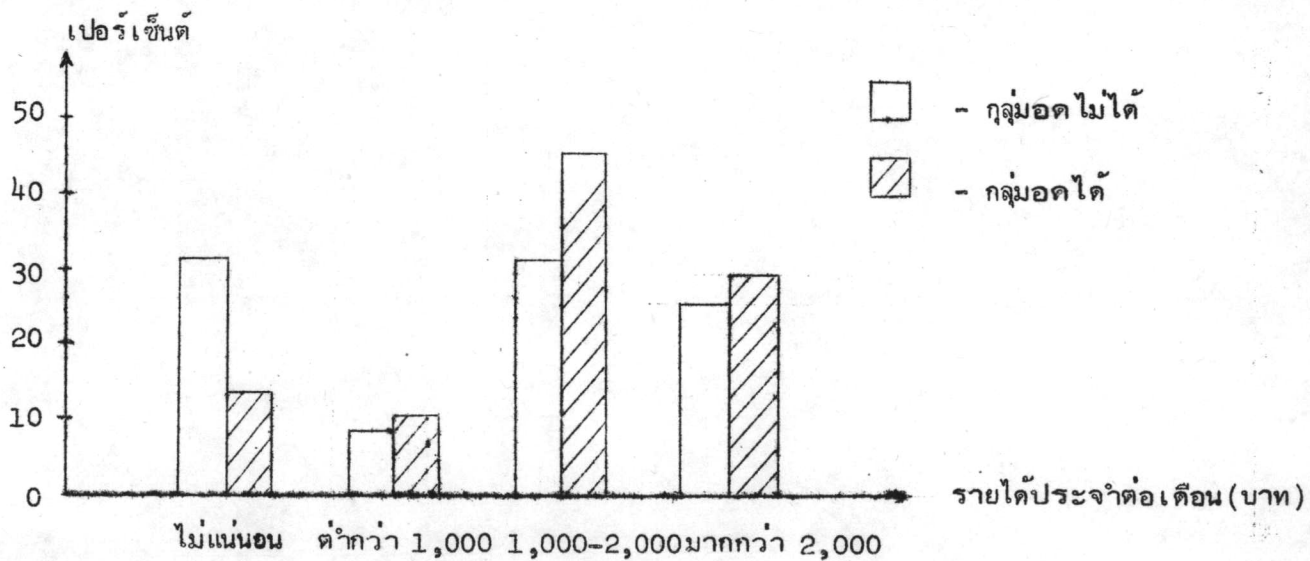
รูปที่ 4 แผนภูมิแสดงการเปรียบเทียบจำนวนผู้ป่วยติดยาเสพติด จำแนกตามบุคคลที่ผู้ป่วย
คิดว่าผู้ปกครองรักและกลุ่มผู้ป่วย

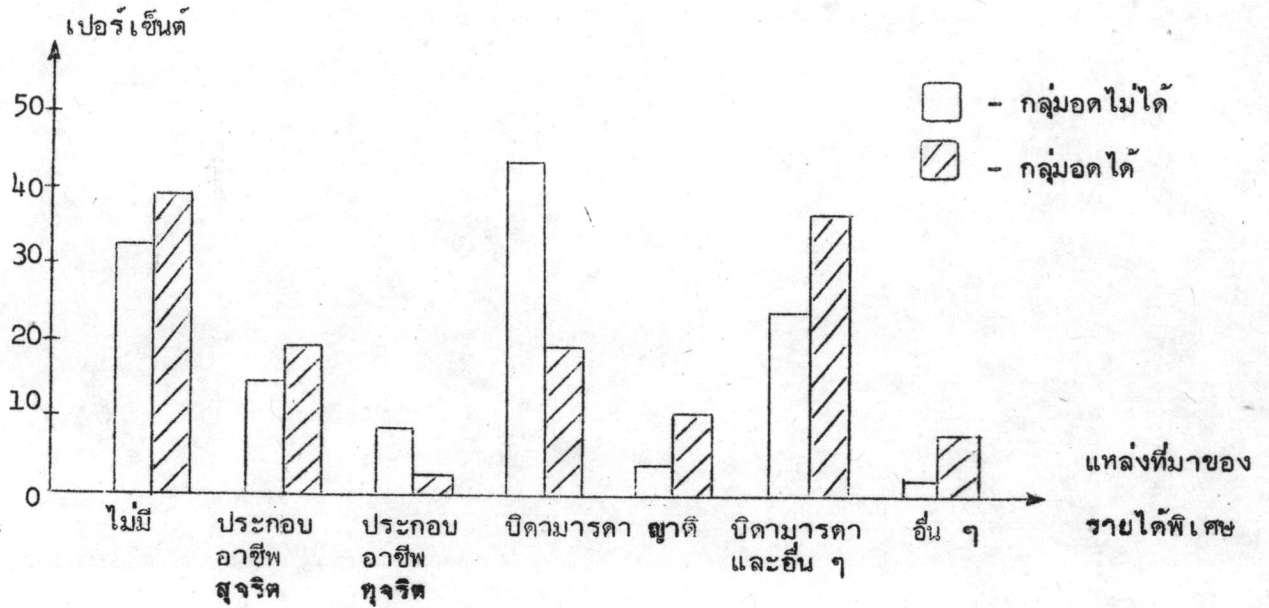
รูปที่ 5 แผนภูมิแสดงการเปรียบเทียบจำนวนผู้ป่วยติดยาเสพติด จำแนกตามสถานภาพการทำงานและกลุ่มผู้ป่วย

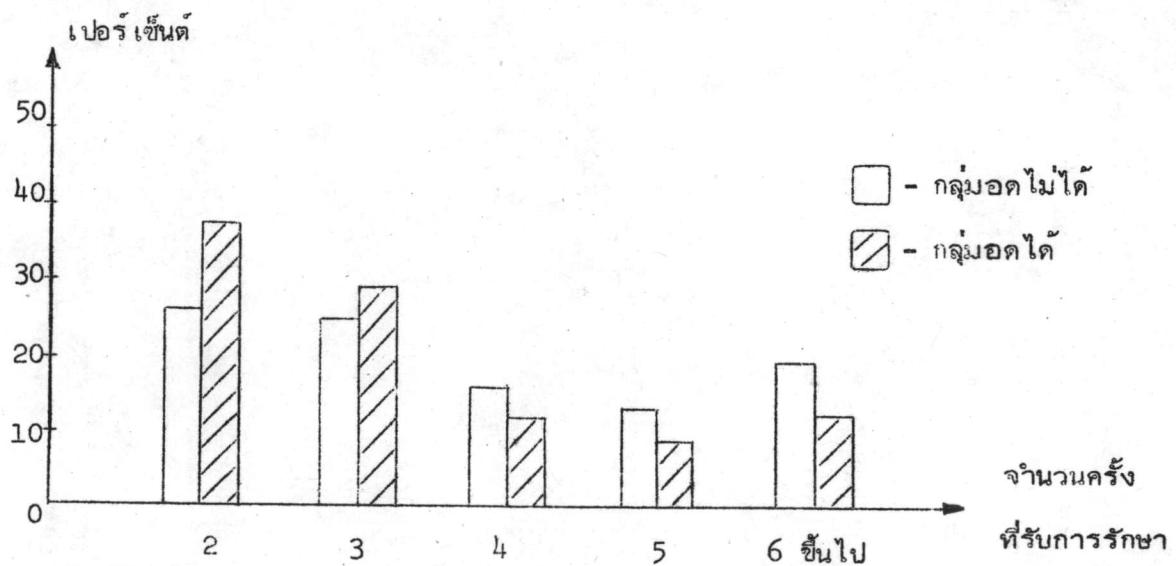
รูปที่ 6 แผนภูมิแสดงการเปรียบเทียบจำนวนผู้ป่วยติดยาเสพติดที่มีงานทำ จำแนกตามรายได้ประจำต่อเดือนและกลุ่มผู้ป่วย

รูปที่ 7 แผนภูมิแสดงการเปรียบเทียบจำนวนผู้ป่วยติดยาเสพติด จำแนกตามแหล่งที่มาของรายได้พิเศษและกลุ่มผู้ป่วย

รูปที่ 8 แผนภูมิแสดงการเปรียบเทียบจำนวนผู้ป่วยติดยาเสพติด จำแนกตามจำนวนครั้งที่ได้รับการรักษาและกลุ่มผู้ป่วย

รูปที่ 9 แผนภูมิแสดงการเปรียบเทียบจำนวนผู้ป่วยติดยาเสพติด จำแนกตามปริมาณ
เฮโรอีนที่ใช้ต่อครั้งและกลุ่มผู้ป่วย

